

Lord Syster

genaamd
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

Nr 2009 DE MEESTER HERLEEFT

PRIJS: België 5,00 Fr.
Nederland 35 Ct.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van "In den Ouden Windmolen,, Hasselt (België)
Voor Nederland Roman-, Boek- en Kunsthandel, — AMSTERDAM

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

De Meester herleeft

HOOFDSTUK I

TWEE DAGBLADBERICHTEN

John Raffles, de Grootte Onbekende, en zijn trouwe vriend Charles Brand, waren gezeten in de rookkamer van een zeer schoone villa gelegen aan de Cromwellstreet te Londen, en die in eigendom toebehoorde aan Lord William Aberdeen.

Dat de gentleman-inbreker zich hier bevond was volstrekt niet verwonderlijk, als men bedenkt, dat John Raffles en Lord William Aberdeen een en dezelfde persoon waren, en dat de Grootte Onbekende de weldoener van tienduizenden armen, slechts dezen naam en deze verblijfplaats had gekozen om des te beter en des te veiliger zijn plannen te kunnen smeden en ten uitvoer leggen.

Charles Brand was de trouwe metgezel van den eigenaar dezer villa, maar veeleer kan hij genoemd worden de onafscheidelijke vriend van Raffles, alias Lord Lister.

Het was ongeveer acht uur in den avond en daar het zeer slecht weder was, dat weinig tot uitgaan lokte, had de kok van Zijne Lordschap een klein maar voortreflijk middagmaal bereid, hetwelk de beide vrienden zooveen genuttigd hadden.

Zij hadden zich behagelijk uitgestrekt in twee van de gemakkelijkste stoelen, die er in het gezellig gemeubileerde vertrek stonden en ieder een avondblad gegrepen.

Na de politieke gebeurtenissen van den dag de revue te hebben laten passeeren, na kennis te hebben genomen van een ernstig spoorwegongeluk in Spanje, en een vliegtuigramp in China, na het verslag te hebben doorgeworsteld van de laatste zitting van het Lagerhuis, kwamen zij aan de stadsberichten.

En bijna tegelijkertijd lieten de twee vrienden hun blad zakken en keken daar

overheen elkander met een veelzeggende blik aan.

— Nicholson is dus weer genezen ! riep Charles uit.

— Ja, de waardige professor, de Koning der Misdaad, mijn speciale doodsvijand, schijnt een taai leven te hebben, merkte Raffles op.

— Ik dacht dat wij hem voorgoed kwijt zouden zijn.

— Dat wist ik wel beter, Charles. Professor Nicholson is geen gewoon man maar een buitengewoon taai heerschap, uiterst sluw, zonder het minste spoor van een geweten — kortom hij is een duivel in menschengedaante ! Hij is de verpersoonlijking van alles wat laag en slecht is, en er is maar een ding op aarde waarover ik mijzelf een verwijt maak, en dat is dat ik niet raak heb geschoten, toen ik mijn revolver op dien satan richtte !

— Wat zegt de Times wel ?

— O ! het cityblad is in de wolken over het herstel van den hooggeleerden heer ! antwoordde Raffles, luister maar :

« Naar wij tot onze groote blijdschap, en stellig tot voldoening van vele onzer lezers vernamen, is er in den toestand van onzen stadgenoot Professor Nicholson een aanzienlijke verbetering ingetreden. Men zal zich herinneren dat hij eenige weken geleden het slachtoffer is geworden van een laaghartigen overval waaraan wij destijds de bijzonderheden uit zijn eigen mond mochten opteekenen. Professor Nicholson is zoo goed als geheel hersteld en hoopt dezer dagen zijn lessen aan de Hoogeschool en zijn consulten weder te hervatten.

Wij zijn er van overtuigd, dat de geheele geleerde wereld van ons land dit bericht met oprechte vreugde zal vernemen. »

Raffles liet het blad op zijn knieën zakken terwijl er een eigenaardige glimlach om zijn dunne lippen speelde.

— Dit is wel de meest cynische comédie welke ooit werd opgevoerd, zeide hij, zachtjes voor zich heen lachend. Er zijn misschien twaalf menschen, wij beiden er bij inbegrepen, en ook onze brave chauffeur Henderson, die heel nauwkeurig weten, wie en wat professor Nicholson eigenlijk is, dat wil zeggen het intellectueele

hoofd van een wijdvertakte dieven- en moordenaarsbende, waarvan tienduizenden leden in laatste instantie aan zijn bevelen onderworpen zijn. Maar de rest van de aardbewoners voor zoover zij ooit van professor Nicholson gehoord hebben, zou eerder aan zichzelf twijfelen, dan aan den dubbelen aard van den beroemden hoogleeraar ! Wie die man zonder zeer deugdelijke bewijzen, of nog liever, zonder dat hij op heeterdaad betrapt was, voor den rechter zou durven aanklagen, zou groote kans loopen, in een gekkenhuis te worden opgesloten !

— En toch is die Nicholson een wreedaardige duivel, een man die een menschenleven voor niets acht, als zijn plannen er door gedwarsboomd zouden worden, een man die steeds leeft in een sfeer van verraad en bedrog en aan wiens handen het bloed van honderden vermoorde menschen kleeft.

— En ten overvloede een man, Charles, die mijn — ik mag wel zeggen onze persoonlijke doodsvijand is, die ons steeds met alle mogelijke middelen bestreden heeft waarover zijn genie beschikt, en tegenover wien wij reeds herhaalde malen van aangezicht tot aangezicht hebben gestaan. Gelukkig zijn wij tot dusverre in de meerderheid gebleven, daar wij wel weten wie hij is, maar hij zelf betreffende onze identiteit in het duister tast ! Als hij wist dat Lord Aberdeen en John Raffles een en dezelfde persoon waren, dan zou hij ons leven reeds veel vaker — en waarschijnlijk met meer succes — in gevaar hebben kunnen brengen, en zou het met onze dubbelrol spoedig gedaan zijn.

Raffles had het blad weder opgenomen en zette nu zijn lezing van de stadsberichten voort.

Maar het duurde niet lang, of hij liet een zacht, knorrend geluid hooren.

Charles kende den aard van dit geluid en keek Raffles nieuwsgierig aan.

— Wat is er gaande ? vroeg hij vol belangstelling.

— Wij krijgen een nieuwen, zeer rijken gast in ons midden, antwoordde Raffles.

Hij wierp een vluchtigen blik in het blad, dat hij zooeven gelezen had en vervolgde toen :

— Fateh Ali Khan Kazilbash, uit de Indische provincie Punjab komt naar Londen. Hij gaat door voor een der rijkste nabobs uit die rijke provincie. Men spreekt van ettelijke honderden millioenen ponden, welke hij rijk zou zijn. Waarschijnlijk zal daar wel eenige fantasie bij komen, zooals meestal, wanneer het Indië betreft, maar toch zegt men algemeen, wel te verstaan als we de Times mogen gelooven, dat Kazilbash werkelijk zeer rijk is — zelfs voor een Indisch edelman!

— En verblijft dat wonder hier in een hotel?

— Neen, hij heeft het fraaie huis van Sir Douglas Hake tijdelijk gehuurd, in afwachting dat men voor hem zelf volgens zijn eigen plannen een mooie villa, hier tamelijk dicht in de buurt, namelijk aan de Mall heeft gebouwd.

— Is de man getrouwd?

— Neen, hij is vrijgezel. Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat hij hier alleen komt. De beschrijving in de Times is wel wat langdradig, en ik ontleen er alleen aan, dat zijn gevolg uit een tiental bedienden bestaat, dat hij hier een prachtige auto besteld heeft, dat hij groote partijen wensch te geven, en dat hij een jong levenslustig heer is.

— Dat is natuurlijk een zachte wenk aan het adres van de Engelsche jonge dames die nog niet onderdak zijn gebracht.

— Die vriend Kazilbash moet inderdaad als een zeer goede partij worden aangemerkt, riep Charles lachend uit. Ik moet echter erkennen dat ik zijn naam nu voor het eerst hoor!

— Ik ook. Maar Indië is een buitengewoon groot land, en het krioelt daar van buitensporig rijke Indische vorsten, en potentatjes van minderen rang. Het is waar dat de meeste hunner een goede opvoeding hebben genoten in ons land, maar op hun twintigste jaar, soms iets later, keeren zij toch meestal naar hun bezittingen terug, en dan hoort niemand meer iets

van hen — totdat zij zooals deze vriend hier, plotseling als een schitterende meteor uit den Londenschen Society hemel komen vallen.

— Vergis ik mij, Edward, of vertel je mij dit alles met een zekere bedoeling, vroeg Charles, terwijl hij Rafles vragend en met een schittering in zijn blauwe oogen aankeek.

— Beste jongen, ik zou dergelijke futi-
liteiten overslaan, als zij voor mij niet van een bijzonder belang waren, meer speciaal een geldelijk belang, antwoordde Raffles glimlachend. De schatrijke Engelschen, op enkele gunstige uitzonderingen na, verrichten meestal niet veel goed met hun rijkdommen, maar zij zijn nog weldoende engelen, vergeleken bij de Indische nabobs, die hun fortuinen van geslacht tot geslacht vermeerderen, er altijd nog meer kostbare paleizen voor koopen, gevuld met de prachtigste meubelen, steeds meer jachtterreinen, natuurlijk ten koste van den akkerbouw, en steeds meer diamanten, paarlen en andere juweelen.

— Dus?

— Dus zal ik moeite doen het kolossale fortuin van den heer Kazilbash een weinig te minderen, tot ons eigen voordeel of liever tot voordeel van mijn ongelukkige beschermelingen.

— Ken je het huis van Sir Douglas Hake?

— Toen hij hetzelf bewoonde ben ik er wel eens geweest, maar ik betwijfel het of ik er opnieuw den weg zou vinden. Het spreekt van zelf dat Fateh Ali het geheel naar zijn eigen Oostersche smaak zal laten inrichten, en het misschien ook wel tijdelijk laten verbouwen. Dat alles is echter van weinig belang, want er zullen wel spoedig uitnodigingen worden verzonden voor een of andere partij, en dan spreekt het vanzelf, dat Lord William Aberdeen, de vice-president van de Windsor-club niet wordt vergeten.

HOOFDSTUK II

HET HUIS VAN EEN INDISCHEN NABOB

Er was ongeveer een week verlopen sinds dit gesprek in de rookkamer van de villa aan de Cromwellstreet had plaats gevonden.

Fateh Ali Khan had zijn intrek genomen in het huis dat hij gehuurd had, aan de Coventry Road, en hetwelk door den ijver van een paar behangers- en meubelmakers-knechts, spoedig in een waar paleis veranderd werd.

Het is waar dat de Indiër zelf vrij wat kostbare meubelen uit zijn eigen land scheen te hebben medegebracht, zooals fraaie meubelen van palissanderhout, met ivoor en perlemoer ingelegd, een verzameling kostbare wapens en meerdere voorwerpen.

Er was met zooveel spoed gewerkt, dat het leege huis reeds na een week geheel gereed en bewoonbaar was.

Nu reeds sprak geheel Londen of tenminste dat deel van de Engelsche hoofdstad hetgeen belangstelde in dergelijke zaken, over niets anders dan over den Indischen Croesus, over zijn twee prachtige Arabische schimmels, over zijn geweldige auto van 90 P.K. en over zijn Hindoe-bediende, die hem overal als zijn schaduw scheen te volgen.

Fateh Ali Kazilbash was een man van ongeveer vijf-en-dertig-jarigen leeftijd, rijzig, gebruind en met fraai besneden trekken, die echter nu en dan onmiskenbaar iets wreeds verkregen, zooals het meermaalen het geval is met de Indische potentates die in hun klein gebied als het ware de alleenheerschappij uitoefenen, ofschoon het gezag in naam bij de Engelsche regering berust.

Somtijds verscheen hij in Westersche dracht, bijvoorbeeld wanneer hij ergens was uitgenoodigd, of zich naar den schouburg begaf maar meestal was hij gekleed in het gewaad van zijn land, een nauwsluitende tunique van witte zijde, een wijde

pantalon van dezelfde stof, die nauw om de enkels sloot, schoenen van juchtleider, met opstaande punten, en een witzijden tulband, bekroond met een witten vederbos van reigerveeren en bijeengehouden door een grooten smaragd.

Soms droeg hij over dit alles heen een wijden mantel van witte wol, met zilveren passementen bestikt.

Reeds eenige dagen na zijn aankomst werden de uitnodigingen verzonden aan de voornaamste Londenaren, en daar de Indiër van voortreffelijke introducties voorzien was, zoo werdendeze uitnodigingen door de in dat opzicht zeer conservatieve hogere standen te Londen met graagte aangenomen.

Kazilbash had zich aanstonds laten voordragen aan de Windsorclub, een der deftigste Londensche Clubs, waarvan Raffles in zijn hoedanigheid van Lord Aberdeen, vice-president was, en had daar kennis met hem gemaakt.

Hij werd daar aan eenige zeer invloedrijke leden van het parlement en regeering voorgesteld en men bewonderde algemeen de gemakkelijheid waarmede hij zich van de Engelsche taal bediende, de sierlijkheid zijner katachtige bewegingen, en zijn kennis van het land, waarin hij zich thans begeven had.

Het is dan ook geen wonder dat de schitterend verlichte zalen in het huis van den Indiër, hetwelk hij slechts tijdelijk zou bewonen, om het spoedig voor een grooter te ruilen, op dien eersten avond gevuld waren met een uitgelezen gezelschap.

Wel is waar was Kazilbash niet gehuwd, zoodat geen vrouw des huizes de honneurs kon waarnemen, maar daarin werd zoo goed mogelijk voorzien doordat de Indiër zich de hulp van een deftige huishoudster, die zelfs in het gezin van den Engelschen premier haar diensten had verricht, en die

dus als het ware als « hoffähig » kon worden beschouwd, verzekerd had.

Raffles en Charles bewogen zich onder de genoodigden en bewonderden onvoorwaardelijk de schoone meubelen en vooral de verzameling kostelijke Oostersche tapijten en wapens.

Het was duidelijk te zien, dat de gastheer inderdaad tot de rijkste Indiërs moest worden gerekend.

De gastheer zelf, gekleed in zijn kostbaarste zijden gewaad, ging glimlachend te miden van zijn gasten rond, had voor ieder een vriendelijk woord over en won aller harten door zijn wijze van optreden.

Raffles had Charles in een hoekje van de zaal getrokken, waar een koud buffet stond aangericht, en fluisterde hem toe :

— Het gaat mij bijna ter harte, dien beleefde Indiër van een deel van rijkdom te ontdoen, maar het gaat niet anders. Ik heb juist dezer dagen eenig contant geld noodig !

— Die Indiër schijnt inderdaad een zeer hoffelijk man te zijn, merkte Charles op.

— Je hebt gelijk, en toch is er iets in zijngelaat dat mij niet bevalt, hoe vriendelijk hij zich ook voordoet. Nu en dan verkrijgen zich oogen een flikkerende, onzekere uitdrukking, en komt er een wreede trek om de hoeken van zijn mond.

— Dat is met veel Indiërs het geval, hernam Charles.

— Ongetwijfeld, maar het valt bij hem zeer sterk op. Trouwens, ik geloof niet, dat ik mij door die uiterlijkheden van mijn plan zou laten terughouden. De man is te rijk, en het is noodzakelijk dat hij mij iets van zijn rijkdom afstaat. Kom mede, — wij zullen het huis eens doorloopen, voor zoover het ons geoorloofd is.

De beide vrienden verlieten langzaam de buffetzaal weder, staken de groote middenzaal over, waar op het oogenblik gedanst werd, en bereikten zoo de vestibule, waar het heerlijk koel was.

Recht tegenover de breede deuren die naar de danszaal voerden, bevond zich een trap die naar de tweede verdieping leidde.

Er bevond zich hier niemand en Raffles durfde het er wel op wagen, de trap te bestijgen.

In het ergste geval kon hij zeggen, dat hij verdwaald was !

De twee vrienden bestegen dus de trap, die met een dikken Smyrna-looper was bedekt, en liepen langzaam de breede gang

in, waarop deze trap uitkwam.

Zij had eenige deuren, welke Raffles een voor een opende of trachtte te openen, niet behoedzaam en voorzichtig, maar flinkweg, zooals iemand zou doen, die zich van deur vergist.

Zoo kon hij achtereenvolgens een blik werpen in een rookkamer, een kleine biljardzaal, een badkamer en wat waarschijnlijk de particuliere werkkamer van den Indischen Croesus was.

Het was de laatste deur welke Raffles geopend had en zijn gelaat vertoonde een glimlach toen hij haar weder sloot en de beide vrienden den terugweg aanvaardden.

— Waarom glimlach je zoo ? vroeg Charles.

— Omdat ik zooveen een blik heb kunnen slaan in het heiligdom van onzen gastheer. Ik vermoed tenminste dat het zijn heiligdom is, want ik zag er een zeer groote brandkast staan — een brandkast van nieuw model, en die wel eenige moeilijkheden zal opleveren.

— Je plan staat dus vast ?

— Onherroepelijk vast !

— En wanneer zou je het ten uitvoer willen brengen ?

Zoo spoedig mogelijk, dadelijk nadat ik de noodige maatregelen heb genomen en het huis goed geïnspecteerd, om voor een veiligen aftocht te kunnen zorgdragen in geval van nood.

— Zal ik van de partij zijn ? vroeg Charles.

— Dat spreekt immers vanzelf, mijn jongen ! Een Indiër is geen Westering, en hij heeft verscheidene manieren om zijn eigendom te verzekeren. Wij zullen er dus verstandig aan doen, onze eigen aanvalsmiddelen voor deze gelegenheid nog wat aan te vullen ! Men kan nooit weten wat deze Indiërs in den zin hebben.

Terwijl zij deze woorden fluisterend wisselden, daalden de beide vrienden de trap weder af en een oogenblik later bevonden zij zich weder in de danszaal waar hun afwezigheid volstrekt niet scheen te zijn opgemerkt.

Zij bleven nog ongeveer een uur en gedurende dezen tijd konden zij zich nog wat nader vertrouwd maken met de inrichting van dit gedeelte van het fraaie huis.

Er was nog geen week verlopen, of Lord William Aberdeen had opnieuw eenige uitnodigingen moeten aannemen, waardoor het hem mogelijk werd zijn veld-

tochtplan tot in bijzonderheden uit te werken.

En hoe meer de datum van zijn onderneming naderde, hoe meer zijn spijt daarover verminderde — verondersteld dat die had bestaan — want het bleek hem hoe langer hoe meer dat Kazilbash niet alleen zeer rijk was, maar ook op een eigenaardige wijze met zijn geld omsprong.

Hij bleek om hooge bedragen te spelen, en ook volstrekt niet afkeerig te zijn van Wijntje en Trijntje.

Wel trachtte hij deze neigingen zooveel mogelijk te verbergen, maar toch werd er reeds een en ander gemompeld in de hoogste Engelsche kringen, dat niet geheel en

al ten voordeele van den Indiër klonk, en reeds hadden eenige vooraanstaande Londensche families hunne nog niet volwasen dochters eens en voor altijd verboden een uitnodiging van den rijken Indiër aan te nemen voor een partij te zijnen huize.

Nauwelijks drie weken nadat de Indiër te Londen uit den trein was gestapt had Raffles het plan voor zijn nachtelijke onderneming geheel gereed. Hij kende den plattegrond van het huis van Kazilbash op zijn duimpje, hij had eenige wasafdrukken van de voornaamste sloten genomen, hij had zich overtuigd van de ligging van het vertrek waar zich de brandkast bevond — kortom hij was gewapend voor de dingen die komen zouden !

HOOFDSTUK III DE INBRAAK

Het was een donkere nacht, omstreeks een uur, toen Raffles volkomen vermomd de villa verliet door de kleine deur die zich in den muur bevond, welke het groote park achter de villa afscheidde van een zeer stille zijstraat waar zich nooit iemand ver-
toonde.

Zij waren zooals gewoonlijk in avond-toilet, en droegen onder hun mantel de noodige werktuigen mede in een kleine tasch, die aan een riem over hun schouder hing, terwijl Charles bovendien voorzien was van een sterk geel lederen valiesje, bestemd om den buit in mede te nemen.

Zij breikten de Cromwellstreet na eenigen tijd, riepen een huurauto aan en lieten zich tot aan den hoek van Coventry Road en Piccadilly Circus rijden. Daar zonden zij de auto weg, om het overige van den weg te voet af te leggen.

Het was omstreeks kwart over twee toen zij het fraaie huis van den Indiër bereikten, dat door een tamelijk grooten voortuin van den weg was gescheiden.

Zonder te aarzelen wipten de beide mannen over het hek, na zich te hebben overtuigd, dat geen eerzaam voorbijganger of politieagent deze manoeuvre had kunnen gadeslaan.

Vlug als de wind zochten zij de beschermende schaduw der boomen op, slopen over den grasrand tot aan de voorzijde van het huis.

Zij volgden den voorgevel tot aan den hoek van den linkervleugel, die eveneens aan den tuin grensde en waren nu voorlooppig veilig, daar dicht struikgewas hen voor het oog van eventueele voorbijgangers verborg.

— Hier moeten wij zijn, fluisterde Raffles.

— Is hier dan een ingang ? vroeg Charles.

— Een kleine zijdeur ! antwoordde Raffles.

— Heb je een sleutel ?

— Ja, hier.

— Maar is deze deur van binnen niet met grendels gesloten ?

— Dat weet ik niet — dat zullen wij moeten afwachten.

Raffles stak den sleutel behoedzaam in het slot en draaide hem om, zonder dat zich eenig geluid liet hooren.

Hij wachtte even en draaide toen de kruk van de deur om.

Tot zijn blijdschap, en ook een weinig tot zijn verwondering kon hij de deur gemakkelijk openen.

De twee mannen traden binnen en sloten de deur behoedzaam weder achter zich.

Het was hier stikdonker en de beide vrienden konden zelfs elkanders gelaat niet onderscheiden.

Raffles haalde zijn electriche zaklamp te voorschijn en spoedig konden zij bij haar schijnsel zien, dat zij in een tamelijk breede met marmer bevoerde gang stonden, vlak voor een tochtdeur, met groen laken bekleed.

De Groote Onbekende wendde zich om, en liet het schijnsel van zijn lamp op de buitendeur vallen, waardoor zij zoeven waren binnengekomen.

Toen wees hij op de twee zware koperen grendels, die zich boven en onder aan de deur bevonden en wierp Charles een vragenden blik toe.

Daarop bracht hij zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van den jongen man en fluisterde nauwelijks hoorbaar :

— Onze Engelsch-Indische vriend maakt een eigenaardig gebruik van zijn verdedigingsmiddelen ! Ik begrijp niet goed, waartoe men grendels aanbrengt, als men ze toch niet voorschuijft !

Hij liet nu het licht van zijn lantaarn op de groene tochtdeur schijnen, die in het geheel geen sluiting scheen te hebben, en van een doordraaiend scharnier was voorzien.

Hij opende haar behoedzaam, en daarop traden de twee mannen de tweede helft van de gang binnen.

Dichtbij bevond zich het begin van een wenteltrap, en iets verder waren vaag een paar deuren zichtbaar.

Raffles sloeg hier echter in het geheel geen acht op, maar begon de trap te bestijgen die naar de eerste verdieping voerde, zoo stil, dat er van zijn voetstappen niets te vernemen was.

Zij bereikten nu een soort portaal, waartoe een drietal gangen in verschillende richting uitliepen.

Zonder een oogenblik te aarzelen, ging Raffles een dezer gangen in, terwijl hij Charles wenkte hem te volgen.

Voor een witgelakte deur bleef hij stilstaan.

Charles legde zijn arm op zijn hand, en liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen.

— Slapen de bedienden hier niet in de buurt ?

Raffles schudde ontkennend het hoofd en wees met den vinger naar den zolder.

— En Kazilbash ?

— Zijn slaapvertrek is in een ander gedeelte van het huis !

Raffles had in zijn zak getast en een tweeden sleutel te voorschijn gehaald.

Hij stak hem in het slot, en nu ging de deur gemakkelijk open.

De beide mannen traden op hun teenen een niet zeer groot maar fraai gemeubeld vertrek binnen, dat slechts één venster had.

Raffles had zijn lantaarn in een oogenblik gedoofd, daar het schijnsel zijn aanwezigheid wellicht zou kunnen verraden, in geval de gordijnen niet gesloten mochten zijn.

Die voorzorg was echter overbodig, want de dikke gordijnen bleken zorgvuldig te zijn dichtgetrokken.

Nu pas herkende Charles het vertrek, hetwelk zij op den avond van het eerste feest, door den Indiër gegeven, hadden bezocht.

In een hoek, tamelijk dicht bij het raam stond de brandkast, een zwaar meubel, van bijna anderhalve meter hoog.

Daartegenover stond de zware gebeeldhouwde schrijftafel.

Op den vloer lag een wijnrood karpel, zonder tapijt of andere bedekking.

Aan de wanden hingen hier en daar fraaie copieën naar bekende meesters der schilderkunst.

Raffles sloot de deur zorgvuldig achter zich dicht, ontdeed zich van zijn jas trok zijn rok uit, en bekeek de kast met aandacht.

— Een fraai stuk werk, bromde hij voor zich heen, en dat ons wel nog een half

uurtje of een uurtje werk zal verschaffen. Ik hoop, dat de inhoud ons voor onze moeite zal schadeloos stellen.

Hij scheen een oogenblik in beraad te staan en vervolgde toen op zachten toon :

— Ik geloof dat het beste is de cirkelzaag te gebruiken en de schoten van de sloten door te zagen — ik zie dat daar eenige speling is, tusschen de deur en de kast.

Hij wilde zijn tasch met instrumenten reeds ontpakken, maar weer scheen hij zich te bedenken.

— Ik heb een belangrijk ding vergeten, Charles — wij moeten er voor zorgen, dat wij ingeval van nood onzen terugtocht niet zien afgesneden.

— Daar is toch de deur ! merkte Charles op.

— Dat is niet voldoende ! hernam Raffles. Het is de eenigste deur, en wie zegt ons, dat de bewoner ons niet hoort en daar eensklaps op den drempel verschijnt ? Neen, wij zullen eerst eens zien hoe het met het raam gesteld is.

Hij trad tot vlak voor de gordijnen, doofde toe n zijn lantaarn, en schoof daarop het zware fluweel uiteen.

Als hij verwacht had, dat hij een blik door de ramen op straat of den tuin had kunnen werpen, dan zou hij bedrogen uitkomen.

Hij zag volstrekt niets ! Zijn handen tasten over een gladde oppervlakte, die volstrekt niet meegaf.

Blijkbaar was het raam door een stevig rolluik gesloten.

Raffles liet zijn lamp even gloeien, en zag bij haar licht, dat het raam inderdaad was afgesloten met een stevig ijzeren luik.

Hij wendde zich om en wierp Charles een vragenden blik toe.

— Kazilbash schijnt een secuur heerschap te zijn ! merkte Charles op, als in antwoord op een onuitgesproken vraag. Men zou wel kunnen zeggen, dat deze kamer een zeef is !

— Dat mag je wel zeggen — en een stevige zeef ook ! De duivel mag mij halen, als ik ooit zulk een afsluiting gezien heb.

Raffles betastte het luik overal, maar het duurde lang, voor hij eindelijk, heel boven aan de raampost, een kleine, bijna onzichtbare knip had gezien, die het luik

scheen vast te houden.

— Welk een zonderlinge plaats, om de sluiting van een luik aan te brengen ! fluisterde Raffles hoofdschuddend voor zich heen. Ik geloof dat ik tamelijk lang ben, en toch kan ik er nooit bijreiken, zonder op een stoel te gaan staan. Hoe het ook zij, dat luik bevalt mij volstrekt niet, en het moet in ieder geval geopend worden !

Hij voegde de daad bij het woord, schoof een stoel bij het raam, kon juist bij de knip reiken, en trok haar terug.

Door nu een korten koevoet onder het luik te steken, kon hij het bewegen.

De lamp werd opnieuw gedoofd, en in het duister trokken de twee mannen niet zonder moeite, daar zij geen gerucht mochten maken, langzaam het zware luik op, zoodat er een meterhooge opening was gevormd, groot genoeg om de beide vrienden door te laten.

Daarop werden de gordijnen weder dichtgeschoven en de beide zaklantaarns verspreidden weer opnieuw hun helder licht.

Raffles en Charles bonden zich de maskers voor, en togen aan den arbeid.

Uit een der tassen werd een eigenaardig gevormd werktuig gehaald, hetwelk er ongeveer uitzag als een borstboor, die echter in stede van een boorijzer, een uiterst dun cirkelrond zaagblad had, nauwelijks zoo dik als een blad papier, en vervaardigd uit het allerhardste veerenstaal.

Dit toestel kon met behulp van de hand, maar ook door middel van een zeer kleinen draagbaren motor in een snelrond-draaiende beweging worden gebracht.

Men kon dit motortje, ongeveer twee paardekracht sterk, door middel van een een stopcontact gemakkelijk aan elektrische hulpleidingen koppelen.

Ook ditmaal maakte Raffles gebruik van dit practische hulpmiddel.

Het motortje, nauwelijks zoo groot als een vuist, werd op een dikke vloermat gezet, teneinde het trillen zooveel mogelijk te dempen, en eenvoudig op zijn plaats gehouden door dat Charles beide voeten zette op een paar daartoe aangebrachte uitsteeksels.

De cirkelzaag werd door middel van een lederen ronden riem in verbinding gebracht met den motor, die op zijn beurt

werd gekoppeld aan een electrisch stop-contact, en aanstonds begon zij met duizelingwekkende snelheid en met een zacht gonzend gebrom te draaien.

Raffles schoof de snelronddraaiende zaag ter hoogte van het slot tusschen deur en post van de brandkast, terwijl Charles die beide handen vrij had, voortdurend een straaltje olie in de nauwe spleet spoot.

Binnen een half uur waren op deze wijze de vier schoten, die de deur en de post vasthielden, doorgezaagd.

Alle toestellen werden zorgvuldig ingepakt, en pas daarna zou begonnen worden met het opnemen van den buit...

Raffles trok zijn rok weder aan, zette

zijn hoed op, wees met een uitnoodigend gebaar op de kast en zeide :

— Aan jou het genoegen om de kast open te maken. Ik zal in dien tusschentijd eens zien, of wellicht deze schrijftafel nog eenige zaken bevat die de moeite van het meenemen loonen.

Charles greep de lederen tasch die hij had meegenomen, droeg een stoel tot bij de brandkast, en zette daar de geopende tasch neder.

Toen stak hij een dik ijzerdraad, aan het einde van een haak voorzien in het sleutelgat van de deur, en kon deze nu, niet zonder moeite evenwel naar zich toetrekken...

HOOFDSTUK IV DE MUIZENVAL

Hij had de deur nauwelijks half opgetrokken, hetgeen al zijn krachten vergde, of hij hield verwonderd op.

Het leek hem alsof uit de kast een zacht sissend geluid was gekomen, waarvan hij den aard, noch den oorsprong kon begrijpen.

Maar eensklaps slaakte hij en met moeite gesmoorden kreet van ontzetting, en deinsde terug met een uitdrukking van nameloze afschuw op het gelaat.

Raffles had zich op het hooren van dezen kreet verschrikt eenigszins ongeduldig omgewend.

Hij was met zijn rug naar Charles toegestaan, bezig met een der laden van de schrijftafel.

— Wat is er ? fluisterde hij haastig. Je ziet zoo bleek als de dood !

De jonge man wees met sidderende hand in de richting van de brandkast.

Zijn groote blauwe oogen schenen van schrik uit het hoofd te puilen.

— Daar — in de kast... cobra's... brilslangen !

Raffles wilde een opmerking van ongelooft maken, maar het volgende oogenblik bestierven de woorden hem op de lippen.

Een onheilspellend, woedend gesis klonk nu duidelijk uit de geopende brandkast !

Met een sprong was Raffles bij den schakelaar van het electrisch licht en het volgende oogenblik baadde het vertrek in een helderen schijn.

En in dat klare schijnsel zagen de beide mannen, wat zelfs de moedigsten had doen bezwijmen — uit de kast kropen, met snelle wendingen van het gebruide, geschubde lijf, achtereenvolgens zes walgelijke slangen — de gevaarlijkste soort welke Indië oplevert... het waren cobra's.

Hun als zwart diamant fonkelende oogen hadden een boosaardige uitdrukking, en de gegaffelde tongen schoten bliksemsnel heen en weer, door de kleine opening door de opeengeklemden kaken vrijgelaten.

Van de meesten dezer afzichtelijke monsters was de hals vlak onder den diamantvormigen kop breed uitgezet, hetgeen er op wees, dat de dieren zich in groote woede bevonden.

En ieder oogenblik konden zij zich op de beide mannen werpen, hetgeen, een dood die binnen enkele minuten zou zijn ingetreden met zich zou brengen.

Als bij onderlinge afspraak snelden de twee mannen naar de deur.

Een kreet van ontzetting ontsnapte hun — de deur was gesloten !

Zij wilden naar het venster snellen, maar reeds was de weg hun versperd door twee der cobra's, die met opgeheven bovenlichaam, als het ware met kleine sprongen door het vertrek kropen.

— Op het schrijfbureau ! beval Raffles, zonder er nog aan te denken zijn stem te dempen. Daar kunnen zij misschien niet bij ons.

Met een geweldigen sprong waren Raffles en Charles het volgende oogenblik boven op het blad van de zware schrijftafel.

Een der slangen wilde reeds langs een der pooten van den stoel, die voor het meubel stond, opkruipen, maar met een stoot van zijn voet wierp Raffles den stoel om.

Eenige minuten zouden zij veilig zijn, maar de slangen, verbitterd, en tot de uiterste woede geprikkeld, zouden zich zeker niet laten weerhouden door dezen hinderpaal, en wel weten, het tafelblad te bereiken.

Charles had zich aan Raffles vastgemaakt en zeide met sidderende stem :

— Zouden wij hier werkelijk een vreeslijken dood moeten vinden, Edward ?

— Neen, Charles, antwoordde Raffles zachtjes, terwijl zijn gelaat eensklaps verhelderde. Ik geloof dat ik een middel weet, dat ons nog kan redden.

Hij stak de hand in den zak, en haalde er een klein houten doosje uit dat hij snel opende.

Daarin lagen, zorgvuldig in watten gewikkeld, een viertal voorwerpen, die er uitzagen als stuiters van helder gekleurd glas.

Het waren zeer kleine bommen, die een zeer snelwerkend bedwelmend gas bevatten.

— Haal zoo diep mogelijk adem, en houdt je zakdoek voor neus en mond ! beval Raffles. Wij staan hier gelukkig heel hoog, en het gas is tamelijk zwaar.

Hij nam een der kogels in de hand, stak het doosje weder in zijn zak, haalde zoo diep hij kon adem, en drukte met de lin-

kerhand met zijn zakdoek mond en neus dicht.

Tegelijkertijd wierp hij met zijn rechterhand den glazen kogel in het midden van den vloer.

De zonderlinge bom spatte met een drogen knal uiteen...

Een der cobra's was reeds tegen een hoek van de schrijftafel opgekropen, steun zoekend aan de zware krullen van het beeldhouwwerk, en reeds stak zijn afzichtelijke kop boven het tafelblad uit.

Maar plotseling scheen het monster als door een bliksem getroffen te worden.

Het bewoog snel en krampachtig even den kop op en neer en viel toen op den grond, waar het nog even stuiptrekte en toen bewegingloos bleef liggen.

Een tweede slang, die over den omgevallen stoel kroop, richtte zich stijf op, alsof zij op een wandelstok geleek, waarvan de afschuwelijke kop de knop zou zijn en viel in die houding ruggelings op den vloer.

Een der cobra's scheen zich, door haar instinct gedreven, in veiligheid te willen brengen door tegen het fluweelen gordijn op te kruipen maar zij was nog niet halfweg, of zij werd door het doodelijk gas achterhaald, en gleed zieltogend weder omlaag.

Er waren nog geen vijftien seconden verlopen, of alle zes de slangen lagen bewegingloos door het vertrek verspreid — dood.

Voorzichtig deden de beide vrienden de zakdoek voor hun gelaat weg.

Het gas had deze hoogte van het vertrek nog niet bereikt, en zij stonden eenige keeren lucht te scheppen.

Raffles stapte behoedzaam op den grond, trad snel op het raam toe, en schoof het open, zoodat het gas dat op de dieren een doodelijke uitwerking had maar menschen slechts tijdelijk bedwelmde, binnen enkele seconden weg was.

Daarop schopte hij de doode slangen in een hoek op een hoop, en wenkte Charles bij zich, die zich nog nauwelijks van zijn schrik hersteld had.

— Wat zou dat om 's hemels wil te beteekenen hebben, Edward ? vroeg de jonge man doodsbleek en op heeschen toon.

Raffles wierp hem een ernstigen blik toe.

— Dat heeft te beteekenen, mijn jongen,

dat wij hier in een muizenval zijn gelokt — door iemand, wiens naam ik je misschien niet eens behoef te noemen.

— Professor Nicholson ! zeide Charles met gesmoorde stem.

— Hij en niemand anders, zeide Raffles. Het ligt juist in zijn duivels karakter, om een dergelijk middel te bedenken, teneinde zijn vijand onschadelijk te maken.

— Maar dan zou de Indiër in het complot moeten zijn.

— Dat lijkt geen twijfel ! Maar wij spreken later wel uitvoeriger over dat alles. Nu moeten wij eerst ons best doen, uit deze kamer te komen ! De deur is zoo even van buiten gesloten door de schurken, maar misschien kunnen wij ons door het raam redden.

Hij boog zich naar buiten, zonder er zich om te bekommeren, of men hem van de straat of van den tuin af zou kunnen zien en overtuigde zich van de hoogte van het venster.

Hij moest wel bekennen, dat een vlucht langs dezen weg zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk zou zijn, want de hoogte bedroeg meer dan zes meter, en de muur onder het venster was volkomen glad.

Hij wierp een onderzoekenden blik om zich heen, als om naar iets te zoeken, dat hem kon dienen, om zich langs neer te laten maar er was niets !

Geen tafellakens, geen kleederen, niets was bruikbaar.

Een oogenblik dacht hij aan de gordijnen, maar het zou veel te lang duren, om het fluweel in reepen te snijden, dat bovendien wel niet sterk genoeg zou zijn.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij wendde zich tot Charles en zeide haastig :

— Luister eens, mijn jongen ! Er is maar een middel om te ontkomen. Ik ben er zeker van dat binnen korten tijd de schurken zich hier wel komen overtuigen, of de giftslangen hun vreeselijk werk hebben gedaan. Welnu, wij zullen ons op den grond uitstrekken en ons dood houden ! Wij zullen echter ooren en oogen goed openzetten, en zoodra de deur geopend wordt, springen wij overeind, en banen ons een uitweg.

— En als Nicholson er zelf bij is ?

— Dan hoop ik maar een ding — en dat is, dat mijn kogel ditmaal niet zal missen !

antwoordde Raffles op grimmigen toon. Neem je revolver ter hand, maar houd hem onzichtbaar.

Raffles schoof de gordijnen snel weder dicht, en daarop strekten de beide vrienden zich op den vloer uit, en kromden hun ledematen als in een laatste doodstuip.

Zoo verliep een half uur, zonder dat er iets voorviel.

Maar toen ving het scherp gehoor van Raffles een zacht gerucht op.

Het klonk als het schuiven van een kleine deur.

En eensklaps zag hij, daar zijn gelaat juist in die richting gekeerd was, hoe het paneel van een der schilderijen langzaam opzij schoof, en hoe achter de aldus gevormde opening, het smalle, duivelsche gelaat verscheen van professor Nicholson, den Koning van de Misdaad, den doodsvijand van den Grooten Onbekende.

Niet dan met de grootste krachtinspanning wist Raffles zijn gelaat in de zelfde onbewegelijke plooi te houden, vertrokken als in doodsangst.

Hij had de oogen half dichtgeknepen, en staarde onafgewend naar de kleine opening in den wand.

Het hoofd van Nicholson, van den man, tegenover wien hij reeds verscheidene malen van aangezicht tot aangezicht had gestaan, verdween voor een oogenblik om plaats te maken voor dat van een tweeden persoon.

Ook hem herkende Raffles aanstonds — het was Fateh Ali Khan Kazilbash !

De toeleg werd hem nu duidelijk genoeg — de Indiër was in het complot betrokken, en professor Nicholson had een klein fortuin uitgegeven, teneinde hem de rol van een Indischen nabob te laten vervullen, alleen maar om zijn doodsvijand Raffles aan te lokken, zooals men een muis door het spek lokt.

De Indiër liet zijn zwarte oogen een oogenblik zoekend door het vertrek dwalen en vestigde ze toen op het gelaat van den man die daar onbeweeglijk, met verwrongen ledematen, op den grond lag uitgestrekt.

Het was Raffles alsof deze blik een eeuwigheid duurde.

Telkens verbeelde hij, dat er een rilling over zijn gelaat liep, en dat de Indiër dit onvermijdelijk moest zien.

Eindelijk trok deze zijn gelaat weer terug, en achtereenvolgens verschenen er nog vier andere personen met hun gelaat voor de opening die zich door eigen aanschouwing schenen te willen overtuigen, dat de beide mannen daarbinnen werkelijk dood waren, gevallen als slachtoffers van de zes cobras'.

Toen hoorde Raffles zeer duidelijk de vraag stellen :

— Waar zouden de slangen zijn, meester ?

— Dat weet ik niet, hoorde hij de maar al te bekende stem van Nicholson antwoorden, misschien zijn zij onder een plooi van de gordijnen gekropen, of die twee daar hebben kans gezien ze allen dood te slaan toen het te laat was, ha, ha !

— Zouden wij binnen kunnen treden ?

— Dat kunnen wij gerust wagen. Wij zullen wat melk dicht bij de deur zetten en als de brilslangen hier niet op afkomen, kunt gij er zeker van zijn, dat zij dood zijn.

Het volgend oogenblik schoof het luikje voor de schilderij weer dicht.

Bliksemsnel wendde Raffles het hoofd naar Charles en fluisterde :

— Geef acht, Charles — zij zullen aanstonds binnentreden ! Zoodra de deur geopend wordt springen wij op ! Er zijn, behalve Nicholson, nog minstens vijf mannen, allen bendeaanvoerders van gewicht, want Nicholson was niet gemaskerd — ik heb het zoeven kunnen zien !

Charles wilde iets antwoordden, maar Raffles stootte hem snel aan en hernam zijn vorige positie.

Het was hoog tijd, want het volgende oogenblik klonken zachte voetstappen op de gang.

Heel zacht werd er een bout teruggeschoven, de deur kierde open, en er verscheen een hand, die een schoteltje melk vasthield, dat voorzichtig op den vloer werd neergezet.

Maar voor de deur weder kon worden teruggetrokken, waren Raffles en Charles snel als de gedachte opgesprongen.

Raffles greep de kruk van de deur en trok haar met een krachtigen ruk wijd open.

In de gang liet zich een waar gebrul van woede hooren !

Onverhoeds zagen de zes mannen zich geplaatst tegenover twee springlevende

vijanden, ieder met een revolver in de vuist.

Maar spoedig had Nicholson zich van zijn verbazing hersteld.

— Grijpt hen ! schreeuwde hij. Zij mogen hier niet levend vandaan !

Dat bevel was echter gemakkelijker gegeven dan opgevolgd.

Want wel hadden de bandieten dadelijk hun revolver getrokken, maar zij waren niet vlug genoeg.

Raffles en Charles waren in de gang gesprongen, terwijl zij nu tegenlijkertijd hun vuurwapens afschoten.

Twee der aanvallers stortten doodelijk gewond ter aarde.

Nicholson vuurde op zijn beurt, maar miste ofschoon de kogel op nauwelijks eenige milimeter aan Raffles hoofd voorbij vloog en met een drogen klap zich in het hout van de deurpost boorde.

Maar de toestand zou voor de beide vrienden spoedig gevaarlijker worden.

De Indiër bracht een fluitje aan zijn mond, en nu klonk een schrill gefluit door het groote huis.

Alsof zij slechts op dit sein gewacht hadden, kwamen een vijftal bedienden, gekleed en eveneens gewapend van alle kanten aansnellen.

Raffles had gezien, dat Nicholson aanstonds bij het snerpen van het fluitje een masker had te voorschijn gehaald, en zich dit snel verbond, zoodat dit bijna zijn geheel gelaat bedekte.

Hij begreep aanstonds, dat deze bedienden niets anders waren dan leden van een dievenbende, die hun rol voortreffelijk hadden vervuld, maar aan wie het niet gegund was het gelaat van den meester te mogen aanschouwen.

Maar tevens zag hij in, dat de toestand nu werkelijk dreigend werd.

Raffles en Charles stonden tusschen twee vuren.

Zij hadden zich door de voorhoede heengeslagen, waarvan reeds twee man gevallen waren, maar thans zagén zij zich opnieuw geplaatst tusschen een versche hulpmacht, die aan het andere einde van den gang was komen opdagen.

Hier viel niet te aarzelen !

Raffles riep in een vreemde, alleen voor Charles verstaanbare taal een bevel, en

dadelijk daarop stormden beiden vooruit, en op de bedienden in, die hun den weg naar de vrijheid versperden.

Onder het loopen schoten zij hun revolvers af, die een bres maakten in de vijandelijke overmacht, want snel achter elkan- der vielen drie man ter aarde.

Maar ook de twee vrienden hoorden de kogels om hun ooren fluiten, en zij mochten zich gelukkig prijzen, dat hun vijanden in hun opwinding zich den tijd niet gunden om goed te mikken.

Maar iedere komende seconde kon hun den dood brengen !

Zij snelden voort alsof zij veugels hadden, en waren spoedig te midden van de bedienden.

Een hunner wilde Raffles aanvatten, maar deze raakte hem zoo stevig onder de kin, dat de man terugtuimelde, en rugge- lings de hooge trap afsloeg.

Charles had eveneens een der zooge- naamde bedienden op een geweldigen vuist- slag onthaald, die den man bewusteloos deed neerstorten.

Nog een welgemikt schot — en de beide vrienden hadden de trap bereikt.

Zij stormden haar af, zoo vlug als zij konden, terwijl vlak boven hun hoofd de brokjes kalk, en het witsel als een regen van gruis neerdaalden — de kogels sloegen nu met razende snelheid in den muur, afgeschoten door mannen, die door woede en wraakzucht verblind waren, en in het wilde weg hun revolvers leeg schoten.

In een oogwenk waren Raffles en Charles

de benedengang afgesneld en hadden de tochtdeur en vervolgens de kleine zijdeur opengerukt, die gelukkig niet gesloten was.

Zonder er zich veel om te bekommeren, of zij gezien zouden worden, snelden zij den tuin door, ijlden naar de voorzijde van het huis en wipten over het hek.

Het geluk was hun gunstig — heinde en ver was geen ziel te bekennen.

Raffles bracht twee vingers tusschen de lippen, en liet een eigenaardig schel ge- luid hooren, dat ver verneembaar moest zijn.

Onmiddellijk werd er in de verte geant- woord.

Een automobielhoorn liet drie korte stooten hooren.

Raffles en Charles snelden op het geluid af, en enkele seconden later hadden zij een huurauto bereikt, die snel was komen aanrijden.

Achter het stuurwiel zat een man van reusachtigen lichaamsbouw — het was Henderson, de trouwe chauffeur van Lord William Aberdeen en de metgezel van John Raffles.

— Naar ons huis in de Victoriastreet, Henderson, riep Raffles den chauffeur toe, terwijl hij het portier openrukte.

De beide mannen sprongen in den wa- gen, die aanstonds met pijlsnelle vaart wegreed.

Met een zucht van verlichting liet Char- les zich in de kussens vallen — hij dankte de Voorzienigheid, dat hij zooeven aan het vreeselijk gevaar ontkomen was.

HOOFDSTUK V

RAFFLES ZINT OP WEERWRAAK

Toen de auto eenige minuten gereden had, vroeg Charles, alsof het hem thans eerst inviel :

— Dat is waar ook, Edward — heb ik je James het adres niet hooren opgeven van je huis in de Victoriastreet ?

Raffles knikte bevestigend.

— Wij gaan dus niet aanstonds naar de villa in de Cromwellstreet ?

— Neen, dat is veiliger !

— Veiliger dan de villa in de Cromwell- street ?

— Voor hetgeen wij te doen hebben zeker !

— Wat wij te doen hebben ? Wat kunnen wij anders doen dan naar bed gaan en slapen ?

— Ons wreken ! antwoordde Raffles kortaf.

Charles zweeg.

Hij kende den Grooten Onbekende reeds lang, maar toch werd bij telkens opnieuw getroffen door blijken van de onverzettelijke wilskracht, de ijzeren volharding van Raffles.

Waarschijnlijk zou ieder ander den hemel gedankt hebben, dat hij veilig uit dat vreeselijk huis was gekomen, en er nog juist het leven had afgebracht.

Raffles echter dacht er het allereerst aan, zich op zijn vijand te wreken, en een taak te voltooien, die hij slechts ter halverwege had kunnen afmaken.

Zachtjes schudde de jonge man het hoofd, maar hij maakte geen tegenwerpingen, omdat hij zeer goed wist dat dit toch nutteloos zou zijn.

Vooraf in dergelijke plannen was Raffles nimmer van zijn eenmaal genomen voornemen af te brengen.

Aan nachtrust dacht hij dan niet, en hij kon zich evenmin voorstellen, dat een ander er behoefte aan zou kunnen hebben.

En nu begreep Charles ook, waarom de auto hen naar de Victoriastreet bracht, en hun nieuwe avonturen tegemoet voerde.

In dat huis immers bezaten de twee vrienden een zeer groote verzameling van de meest uiteenlopende vermommingen.

Daar waren balmasqué-costumes van Carnaval, daar waren uniformen van land- en zeemacht, van simpel licht-matroos tot genaaral en schout-bij-nacht, daar waren chauffeurs-livreeën, kellenrokken, koetsiersjassen — maar evengoed galagewaden van ministers, rechterlijke toga's en rokken van kamerheeren.

En tenslotte waren daar de dozijnen keurige damestoiletten, waarin Charles reeds menigmaal zich vermomd had, tot een bevallig jong meisje, of tot een draegerige oude tante.

En niet alleen was het huis een waar magazijn van costumes — het bezat ook velerlei geheimen die Raffles en Charles menigmaal van grooten dienst waren geweest.

Zoo stond het huis door een kaarsrechte onderaardsche gang in verbinding met de

villa in Cromwellstreet, en door deze gang kon zich met fabelachtige snelheid een klein door electriciteit gedreven wagentje voortbewegen.

Henderson had den afstand in minder dan een kwartier afgelegd, en hield nu stil voor de deur van een ouderwetsch huis, dat echter nog een tweeden achteruitgang had, die in geval van nood gebruikt kon worden.

Nauwelijks waren Raffles en Charles het huis binnengegaan, met behulp van den sleutel die Raffles nooit verliet, of Henderson liet den wagen keeren, reed weg en bleef op eenigen afstand weer wachten.

Raffles scheen onder het rijden reeds plan te hebben gemaakt, want hij liep regelrecht de trap aan het einde van de smalle vestibule op, trad een groot hol vertrek binnen, dat slechts weinige meubelen had, waaronder een zeer groote staande spiegel en opende, door op een geheimen knop te drukken, een groot vak in een der wanden, dat kunstig verborgen was.

In de geweldig groote kast, die thans zichtbaar werd, hing een zeer groot aantal costumes, keurig gerangschikt, en alle van een nummer voorzien.

Raffles sloeg een klein register open dat op een plank lag en had aanstonds gevonden wat hij zocht — twee politie-uniformen, een van brigadier, een van een gewoon agent.

Hij wierp Charles de laatstgenoemde uniform toe, en vliegensvlug begonnen de twee vrienden zich te verkleeden.

Zij hadden zulk een verbazende handigheid verkregen in deze soort vermommingen, dat het nauwelijks een halve minuut duurde, of beiden hadden zich van hun rokpak ontdaan, en zich in uniform gestoken.

Nadat zij het uitgetrokken costume zorgvuldig hadden weggehangen, werd het geheime vak weder gesloten, en traden zij een tweede vertrek binnen, ingericht als slaapkamer, waar zij hun gelaat met een bijzondere soort kleursels die het geheim waren van John Raffles, een volkomen verandering lieten ondergaan. Twee voortreffelijk sluitende pruiken, onmogelijk van echt haar te onderscheiden, bekroonden het werk, dat in het geheel iets langer dan zes minuten had geduurd.

Toen alles weder zorgvuldig was weggeborgen, wat den aard van hun bezigheden

had kunnen verraden, begaven Raffles en Charles zich weder naar beneden, maar niet dan nadat zij zich overtuigd hadden, dat hun revolvers opnieuw geladen waren, en zij ieder nog een dozijn reservepatronen bij zich hadden gestoken, benevens een stel boeien, en nog eenige andere zaken, die hun van dienst zouden kunnen zijn.

Het fluitsignaal deed Henderson met zijn auto spoedig weer verschijnen.

— Luister eens, James, zeide Raffles op zachten toon, je bent wellicht een weinig verbaasd, ons thans als politiebeambte terug te zien...

— Ik verbaas mij niet zoo gauw, Mylord, antwoordde Henderson kalm. Ik moet echter erkennen, dat ik u niet zou herkend hebben, behalve aan het fluitsein en aan uw stem.

— Goed zoo. Je brengt ons nu zoo vlug als je kunt weder terug naar het huis in de Coventry Road, dat wil zeggen — je brengt ons niet voor de deur, maar tot op een vijftigtal meters van het huis, daar zal ik je wel verder instructies geven.

Henderson knikte, ten bewijze dat hij het begrepen had, en de beide mannen stapten weder in de auto.

Deze zette zich in beweging en in snelle vaart ging het weer naar de Coventry Road terug.

Vijftig meter voor het huis van den Indiër, hetwelk Raffles en Charles bijna noodlottig was geworden, bracht Henderson de auto tot stilstand.

Raffles stapte uit, door Charles op den voet gevolgd.

De Groote Onbekende boog zich tot Henderson over, en zeide op zachten toon :

— Houd nu dat huis goed in het oog, Henderson, want het kon best zijn, dat wij nogmaals op eenigszins overhaaste wijze zullen moeten vertrekken. Dat hangt er geheel en al van af, of de overmacht nog te groot is.

— En wat gaan wij doen ? vroeg Charles.

— Wij zullen er binnen gaan — en als Nicholson er zich nog bevindt, laat hij zich dan voor mij in acht nemen, want als de partijen thans wat meer gelijk staan, zal een van ons beiden daarginds moeten blijven.

Raffles had dit laatste op een toon van ontombare wilskracht gezegd, met een uit-

drukking op zijn gelaat, die weinig goeds voorspelde voor zijn doodsvijand.

— Maar zou ik u dan niet liever een handje helpen, Mylord ? vroeg Henderson, terwijl hij reeds aanstalten maakte, om van zijn zetel te komen.

— Neen, Henderson, want dan zou de auto onbewaakt moeten blijven, en dat zou achterdocht baren, als er eens werkelijk politie ten tooneele mocht verschijnen. Het is beter dat je goed op het huis let, wij zullen het alleen wel afkunnen, want ik vermoed, dat de hendechefs en die zoogenaamde bedienden, wel spoedig het hazenpad zullen hebben gekozen, uit vrees dat het schieten op straat gehoord is.

— En de bandieten dan, die wij naar de andere wereld hebben gezonden ? vroeg Charles. En de gewonden ?

Raffles dacht een oogenblik aan.

— Die zullen zij wel aanstonds hebben weggebracht, en ik bedenk mij daar, dat wij ons wel wat mogen haasten, als wij nog iemand in huis willen vinden !

— Hoe zoo ?

— Wel, nu de val, die voor Raffles was opgezet, is dichtgeklopt, zonder dat het muisje er zich in bevindt, heeft die geheele comedie van Kazilbash geen doel meer, en kan zij alleen nog maar gevaarlijk worden. Maar hoe het ook zij — ik wil er het mijne van hebben ! Kom Charles !

Hij knikte Henderson nog eens toe, en daarop kuierden de twee vrienden langzaam verder met de handen op den rug en den knuppel aan het riempje aan den pols bengelend, als twee agenten van politie die kalm hun ronde doen.

Spoedig hadden zij het huis weder bereikt.

Zij openden nu kalmweg het hekje van den tuin, nadat Raffles zich overtuigd had, dat het licht in de kamer waar de brandkast stond, duidelijk te zien was door een kier van het gordijn.

Dat zou een goed voorwendsel zijn om de bewoners van het huis te waarschuwen.

Zij liepen over het tuinpad, gingen regelrecht op de huisdeur toe en daar belde Raffles aan.

Een tijd lang werd er niets vernomen.

Raffles belde nog eens.

Toen hoorde hij, dat er boven zijn hoofd voorzichtig een raam werd opengeschoven.

Raffles keek naar boven en zag dat iemand het hoofd naar buiten stak om te

zien, wie daar op zulk een ongelegen uur aanbelde.

Raffles liet deze gunstige gelegenheid niet voorbijgaan.

Hij tikte aan zijn uniformpet en riep met gedempte stem naar boven :

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar ik geloof dat er iets niet in orde is in huis !

— Wat is er dan ? klonk een ongeduldige stem terug.

— Toen ik zooeven met mijn kameraad voorbij kwam, zag ik licht schemeren door een gordijn !

— Welnu, wat zou dat ?

— Wel, mijnheer, het is bijna half vier in den nacht ! Ik geloof niet dat het gebruikelijk uur is om nog licht te branden !

— Stel je maar gerust man, klonk de stem weder. Ik heb laat zitten werken — alles is in orde !

Maar zoo liet Raffles zich niet afscheppen !

Voor de man daarboven het hoofd zou terugtrekken, hernam hij :

— Ik geloof toch niet, dat alles in orde is, mijnheer ! Ik ben zooeven om het huis heengelopen, en ik heb gezien, dat de kleine zijdeur gemakkelijk geopend kan worden. Ed zijn stellig lieden in uw huis, die er niets te maken hebben — het is mijn plicht om mij daarvan te overtuigen !

De man daarboven bromde een ongeduldigen vloek en smet het raam dicht.

Raffles wachtte niet eens tot de voordeur geopend werd, maar liep met Charles om het huis heen, en trad nu door dezelfde deur binnen, welke hij eenige uren geleden zelf geopend had !

In de gang gekomen, ontstaken zij hun elektrische zaklantaarn, openden met geraas eenige deuren, lieten het licht schijnen in geheel verlaten vertrekken en liepen toen de wenteltrap op.

Op het portaal kwam hen een bediende tegemoet.

De man was bleek, en blijkbaar zeer uit zijn humeur.

Hij wierp den gewaanden politiebeampte een norschen blik toe en zeide :

— Gij geeft u moeite voor niets ! Er is volstrekt niets geschied — de deur is waarschijnlijk toevallig open blijven staan !

— Het is mogelijk, vriend, zeide Raffles droogjes, maar wij zullen toch zoo vrij zijn even een onderzoek in te stellen. Apropos zoo vervolgde Raffles, alsof hem iets inviel, als er hier volstrekt niets is voorgevallen, hoe komt het dan dat gij in groot pontificaal hier rondloopt ?

De bediende wierp den gewaanden brigadier een duistere blik toe, maar hij antwoordde niet.

Hij draaide zich op de hielen om en wilde zich verwijderen.

Hij kwam echter niet ver, want Raffles had Charles een snellen wenk gegeven, dien deze aanstonds begreep.

De jonge man haalde zijn zakdoek te voorschijn en Raffles haalde een klein fleschje uit den zak, en deed snel, met afgewend gelaat, eenige druppels van den inhoud op den zakdoek.

Onhoorbaar sloop Charles achter den hanglanger van den Koning van de Misdaad en drukte hem onverhoeds den zakdoek met de chloroform voor neus en mond.

De bediende wilde zich verweren, en sloeg wild met zijn armen om zich heen.

Maar binnen enkele seconden deed de bedwelmende stof haar invloed gelden.

Zijn armen zakten langs zijn lichaam neder, en zonder geluid gleed hij, door Charles opgevangen, op den looper neder, die het midden van den gang bedekte.

Raffles had reeds de deur geopend van een vertrek dat zich vlak naast hem bevond, en dat in het duister gehuld bleek te zijn. Vlug werd de bediende naar binnen getrokken en op een sofa gelegd, waarna Raffles de deur weder snel sloot.

HOOFDSTUK VI

ATEH ALI KHAN KAZILBASH

Dit alles was zoo vlug en zoo stil in zijn werk gegaan, dat zeker geen der andere bewoners van het huis iets vernomen hadden.

Alles bleef tenminste stil, ofschoon Raffles en Charles ingespannen luisterden.

— Ik geloof dat zij allen weg zijn, fluisterde Charles.

— Dat betwijfel ik Charles, want waarom zou deze eenige bediende dan zijn achter gebleven ?

— Ja, dat is zoo, — daarvoor weet ik geen reden op te geven.

Juist op dat oogenblik werd er boven hun hoofd een deur geopend, en de stem van Kazilbash, thans zonder het minste accent, riep :

— Blackpool, waar zit je toch ? Kom mij helpen met pakken, want over eenige uren, als de meester is teruggekeerd om mij instructies te geven, moet ik vertrekken.

Raffles had Charles aangestooten en zeide fluisterend :

— Het geluk is met ons ! Hij schijnt daarboven allen te zijn — kom spoedig mede !

Zacht maar toch op duidelijk verneembaren toon met elkander sprekend, liepen de beide vrienden door de gang en bestegen snel de trappen.

Daarboven stond de Indiër vol verbazing en met een uitdrukking van schrik op zijn gelaat op de wacht.

— Wat moet dat beteekenen, stamelde hij, met een onwillekeurige beweging naar zijn revolverzak.

— Ik vraag u duizendmaal om verschooning, mijnheer, zeide Raffles, terwijl hij beleefd aan zijn pet tikte, maar wij hebben zooeven aangebeld.

— Ik heb niets gehoord !

— Maar uw bediende des te beter, mijnheer, vervolgde Raffles. Mijn kameraad en ik zagen, toen wij zooeven voorbij het huis liepen, licht voor een der vensters en

een opgeschoven raam, en daar wij de zaak niet vertrouwd hebben wij aangebeld. Het was onze plicht dat te doen, mijnheer, het staat in onze instructie en gij zoudt, met alle respect, juist hetzelfde hebben gedaan !

— De Indiër die thans in een gewoon geruit colbert was gekleed, beet zich op de lippen, maar hij wist zich tamelijk spoedig te herstellen :

— Heeft mijn bediende u binnengelaten ? vroeg hij.

— Om u te dienen, mijnheer, antwoordde de gewaande brigardier.

— En — wat zeide hij.

— Hij zeide, dat er niets aan de hand was, en dat de kleine zijdeur zeker bij ongeluk open was gelaten !

Weer kneep de Indiër de lippen dicht open, en fronste zijn donkere wenkbrauwen.

— De slaapkop heeft zeker niet geweten, wat hij zeide, mijn vriend, merkte hij op. Wij moeten aanstonds met de vroegste boot naar het vaste land vertrekken, en daarom hadden wij er onze nachtrust aan gegeven, ten einde de bagage te pakken. Ik verzeker u, zoo vervolgde hij glimlachend, dat er werkelijk niets aan de hand is.

Hij stak de hand in zijn vestzak en haalde er een paar geldstukken uit, welke hij Raffles overhandigde.

— Ik geloof wel, dat gij geen fooien moogt aannemen, maar voor ditmaal zult ge wel een uitzondering willen maken ! Ik stel uw ijver op grooten prijs, en verzoek u dus deze kleinigheid aan te nemen.

Maar Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Het spijt mij zeer, mijnheer, maar dat durf ik niet te doen.

— Uw makker dan misschien ?

— Ik nog veel minder, mijnheer zeide Charles, want mijn kameraad is brigadier en ik ben maar eenvoudig agent.

Met een langzaam gebaar liet de Indiër het geld weder in zijn zak glijden.

Toen haalde hij even de schouders op en zeide :

— Zooals gij wilt. Dan zal ik u niet langer ophouden.

Een flauw glimlachje plooiden zich om de lippen van den Grooten Onbekende.

— Dat is zeer vriendelijk van u, mijnheer, zeide hij, maar ik vrees dat wij 't u zullen moeten doen ! Wij hebben een open straatdeur gevonden om half vier in den nacht, en dat kan niets goeds beteekenen ! Gij zult ons dus wel permitteeren, dat wij even de ronde doen, geholpen door eenige uwer bedienden !

De Indiër maakte een gebaar van ongeduld en woede.

— Ik zeg u immers, dat er niets gebeurd is, riep hij uit. Trouwens, — ik heb op het oogenblik slechts een bediende, gij moet den man zijn tegengekomen.

De oogen van Raffles schitterden.

— Dan weet ik wat ik weten wilde, zeide hij kortaf. Ik dank u voor die mededeeling.

— Wat wilt gij zeggen ? vroeg de Indiër, terwijl zijn bruin gelaat een vale tint kreeg en hij een stap achteruit deinsde.

In plaats rechtstreeks te antwoorden trok Raffles zijn groote revolver en duwde den ander den glinsterenden loop in de heup.

— Ga daar dat vertrek binnen ! beval hij kortaf, terwijl hij op een openstaande deur wees van een helder verlichte kamer. Neen — geen beweging, want ik zou geenoordzaak zijn, tot zelfverdediging den trekker over te halen ! Steek uw handen op !

De Indiër liet een sissend geluid hooren, maar hij gehoorzaamde niettemin.

Achteruitlopende met opgestoken handen ging hij het vertrek binnen, op den voet gevolgd door Raffles, die zijn revolver geen oogenblik liet zakken, en door Charles die den bandiet nauwkeurig in het oog hield.

Zoodra zij het vertrek waren binnegetroden zeide Raffles :

— Neem hem zijn wapens af.

Charles stak zijn hand in de zakken van het keurige colbertkostuum, en haalde er achtereenvolgens een kleine browning, een kleinen maar zeer scherp dolk in scheede, en een boksijzer uit.

Hij stak deze voorwerpen in zijn eigen zak en zeide :

— Het is in orde, kameraad — ik heb onzen vriend de gifttanden uitgetrokken.

— Ga daar zitten, beval Raffles kortaf, met den revolverloop in de maagholte van den bandiet, die hem opnieuw deed verbleeken.

De Indiër ging op den aangewezen stoel zitten, en scheen zich in zijn lot te schikken, daar hij wel moest inzien, dat iedere tegenstand nutteloos zou zijn.

Raffles wierp een blik om zich heen.

De drie mannen bevonden zich in een zeer sierlijke slaapkamer.

Op het breede ledikant stond een voor de helft gepakte lederen handkoffer, terwijl enige reiskleederen over verschillende stoelen verspreid lagen.

Het was duidelijk dat de schurk van plan was geweest, dit huis zoo spoedig mogelijk te verlaten, hetwelk thans geen doel meer voor hem had, en hem slechts gevaarlijk kon worden, in geval de voorvallen van die nacht ruchtbaar mochten worden.

De meester zou in ieder geval wel kans zien, den kostbaren inhoud van het huis langs een of andere weg te gelde te maken.

De geheele toeleeg werd den beiden vrienden thans duidelijk.

Professor Nicholson had gebruik willen maken van het indrukwekkend uiterlijk van den Indiër, natuurlijk lid van de benede, waarschijnlijk zelfs een aanvoerder, ten einde hem de rol te laten vervullen van een schatrijke Indische edelman.

Zijn handlangers zorgden voor de noodige bedienden, en geen der deftige Londe-naars, geen der hoogwaardigheidsbekleeders, die in dit huis den voet hadden gezet, zouden ook maar een enkel oogenblik hebben durven veronderstellen, dat deze zoogenaamde bedienden van de gevaarlijkste soort waren !

En dit alles om John Raffles, den Grooten Onbekende te vangen.

Weken lang hadden de schurken hier op den loer gelegen, zooals een vogelaar aan het vinketouw, geduldig als een kat, die op een muis loert, en vast besloten om, als het moest, een maand, zes maanden, een geheel jaar te wachten.

En de berekening van Professor Nicholson was niet verkeerd uitgekomen — zijn doodsvijand was inderdaad aangelokt door de rijkdommen van een man, die hem een

gemakkelijke prooi moest toeschijnen.

En nu had het er toch allen schijn van, alsof al deze zorgvuldig voorbereide plannen opnieuw verijdeld zouden worden, en zouden afstuiten, op de tegenwoordigheid van geest en de koelbloedigheid van John Raffles.

Nu liet weer de heldere stem van den Grooten Onbekende zich hooren.

— Houdt hem in het oog, mijn waarde, zoo wendde hij zich tot Charles opdat ik dien tusschentijd mijn persoon snel een verandering kan doen ondergaan.

Charles had op zijn beurt zijn revolver getrokken en hield het wapen gericht op den Indiër, die thans onbeweeglijk, en strak voor zich uitkeek.

Zonder tijd te verliezen ontdeed Raffles zich van zijn uniform, nam uit den binnenzak een kleine blikken doos, met een elastiek dichtgehouden, en uit de beide achterzakken een half dozijn pruiken.

Toen nam hij voor den spiegel van de waschtafel plaats, waarin hij het gelaat van den Indiër duidelijk kon zien weerspiegelen, opende het blikken doosje, dat smink, kleurmiddelen enz. bleek te bevatten, en koos met zorg een bruine tint uit, die volkomen overeenstemde met die van den gevangen Indiër.

Het geluk wilde, dat de gelaatsvorm van den man in zijn algemeene trekken vrij veel overeenkomst vertoonde met dien van Raffles.

Hij had denzelfden grooten, eenigszins gekromden neus, dezelfde dunne lippen, dezelfde krachtig gevormde kin.

Alleen de grijze kleur van de oogen van Raffles week af, maar zij waren zeer donker en het verschil zou zeker niet aanstonds te zien zijn, als hij slechts zorg droeg, dat er geen schel lamplicht direct in zijn oogen viel.

Raffles maakte zijn wenkbrauwen zorgvuldig zwart, evenals zijn oogharen; zocht een pruik van sluk, zwart glimmend haar uit, zette haar op, bevestigde een kort, zwart snorretje onder zijn neus en bekeek toen zijn werk met voldoening.

Daartoe had hij alle recht, want de gelijkenis was waarlijk verbluffend.

De Indiër had deze gedaanteverwisseling zwijgend, maar met somber samengeknepen lippen gadeslagen en ook Charles had niet kunnen nalaten, nu en dan steelsgewijze een blik in den spiegel te slaan.

Bijna zou hem dit noodlottig zijn geworden, want plotseling maakte de Indiër gebruik van een oogenblik, waarop Charles' blikken weder naar den spiegel afdwaalden om onverhoeds op te vliegen, zich op den jongen man te werpen, en de hand te grijpen, waarin Charles de revolver geklemd hield.

De overval had zoo onverhoeds plaats gevonden, dat Charles zijn evenwicht verloor, en achterover stortte, den Indiër met zich meesleurend.

In den val ging de revolver af, en de kogel drong dor de mouw van Charles uniform, vloog Raffles rakelings langs het hoofd, en verbrijzelde den spiegel, waarvan het glas met luid gerinkel omlaag kwam.

Met een sprong als van een tijger was Raffles bij de twee worstelende mannen.

Hij greep den Indiër om het middel, en tilde hem uit alle macht van den grond.

De schurk kronkelde, zich als een slang en trachtte Raffles een beentje te lichten.

Deze wierp den Indiër van zich af, liet hem toen bedaard op zich toekomen, en ontving hem met zulk een geweldigen kaakslag, dat zijn aanvaller als een blok teneerviel, en onbeweeglijk bleef liggen.

Hijgend bleef Raffles even staan en keek op zijn dubbelganger neer.

Toen zeide hij :

— Dat was op het nippertje, Charles. Ik hoop dat dit je een les moge zijn, om voortaan je aandacht wat meer te bepalen bij een zoo gevaarlijk heerschap als deze bruine bandiet.

Charles was beschaamd opgestaan, nog bleek van schrik en verwarring.

— Ik heb je verwijt volkomen verdiend, Edward, zeide hij. Ik zal voortaan wel beter opletten.

— Dat hoop ik, zeide Raffles droogjes. Een kogel uit een revolver is niet altijd zoo welwillend, mij links te laten liggen, bedenk dat ! Een paar strepen meer in mijn richting en ik zou mij waarschijnlijk geen moeite meer behoeven te geven voor mijn vermomming ! En wees nu zoo goed, en ont DOE dezen man van zijn kleederen, die hij meen ik den geheelen avond en nacht heeft gedragen. Haast je wat, want zijn bewusteloosheid zal waarschijnlijk niet lang meer duren.

Charles liet zich het bevel geen tweemaal geven.

Met groote vlugheid trok hij den Indiër jas, vest en broek uit.

Raffles deed de kleedingstukken snel aan.

Zij zaten weliswaar wat krap, maar hij had niet veel keuze.

Intusschen had Charles op zijn aanwijzing den Indiër geboeid, en zijn beenen met een dik touw samengebonden, en juist was hij hiermede gereed, toen de schurk de oogen weder opsloeg en nog half versuft om zich heen keek.

Hij scheen zich dadelijk van den toestand bewust te zijn, want hij sloot de oogen aanstonds weder, liet het hoofd terzijde vallen en scheen zich in het onvermijdelijke te voegen.

— En nu spoedig naar den bediende, Charles, riep Raffles uit.

— Wat moeten wij van hem ?

— Wat een vraag ! Natuurlijk moet je zijn plaats innemen ! Haast je wat, want ik zie, dat het reeds klaar lichte dag is daarbuiten.

De twee mannen snelden het vertrek uit, daalden vlug de trap af, en gingen de kamer binnen, waar de bediende nog altijd bewusteloos op de sofa lag.

De man werd van zijn livrei ontdaan en Charles trok haar aan.

De hulp van een blonde pruik, en wat vegen met de schminkstaafjes, door Raffles met vlugge meesterhand gevoerd, maakten de gelijkenis voldoende, om niet aanstonds voor ontdekking te behoeven te vreezen.

Nadat dit alles gedaan was, werd ook de bediende stevig geboeid en met touwen op de sofa vastgebonden, terwijl hem bovendien de mond werd gesnoerd met een doek, ingeval de chloroform wat al te snel mocht hebben uitgewerkt.

Het was bij half zes, toen dit alles eindelijk gedaan was.

Raffles en Charles hadden de lichten reeds overal gedoofd, en de overgordijnen opgeschoven.

— Hoor eens hier, Edward, begon Charles toen zij in de benedenkamer op hun gemak de komende dingen kalm zaten af te wachten. Zou James nog steeds op dezelfde plaats staan ?

— Heb ik hem dan gelast om heen te gaan ?

— Neen, dat niet, maar...

— Welnu, dan blijft hij, hernam Raffles bedaard. Hij zal er zoolang blijven tot dat ik hem gelast heen te gaan, al zou het een week moeten duren ! Als je iets anders geloofde, dan zou je blijk geven, onzen braven James nog steeds niet te kennen !

Charles wilde een opmerking maken, toen de bel van de huiskamer overging.

Hij sprong verschrikt op en zeide :

— Wie zou dat zijn ?

— Hoogstwaarschijnlijk professor Nicholson antwoordde Raffles bedaard. Ik vrees dat je een weinig zenuwachtig bent, beste jongen. Wie zou het anders kunnen zijn ?

Daar Charles op dezelfde plaats bleef stil staan, vervolgde Raffles, terwijl hij hem met zijn groote oogen vragend aankeek :

— Zou je hem niet eens de deur opendoen ?

— De deur openen ? hakkelde Charles.

— Natuurlijk. Je zult toch niet verlangen, dat hij door de brievenbus komt kruipen ? Hij is een knap man maar ik geloof toch niet dat hij daartoe kans zou zien.

— Alles goed en wel, hernam Charles, die zijn bedaardheid had teruggekregen, maar als hij nu eens niet alleen was, maar met zes of acht van zijn helpers ?

— Waarom zou hij dat in 's hemelsnaam doen ? kwam Raffles. Daartoe heeft hij volstrekt geen reden. Hij is zoeven heengegaan om de gesneuvelden en de gewonden van het slagveld te voeren, hij weet niet beter of John Raffles en zijn makker zijn gevlucht, en hij weet, dat hij hier niet anders zal vinden dan den Indiër en zijn zoogenaamden bediende ! Je kunt het mij trouwens komen zeggen, want ik zal hem natuurlijk in mijn werkkamer ontvangen. En ga nu, wat ik je verzoeken mag, want wij zouden bijna onbeleefd worden !

Terwijl Raffles zich naar de werkkamer begaf, die op de eerste verdieping gelegen was ging Charles de voordeur openen.

De waarheid gebiedt te erkennen, dat hij zich niet bepaald op zijn gemak gevoelde.

Het leek of een voorgevoel hem waarschuwde, dat alle gevaar nog niet geweken was.

Door het kleine luikje in de deur zag hij dat de bezoeker inderdaad professor Nicholson was en dat hij alleen kwam.

Dat wil zeggen — hij was niet door een zijner medeplichtigen op twee beenen vergezeld, maar daarentegen bevond hij zich in gezelschap van een zeer grooten Deenschen dog, die er verre van goedaardig uitzag.

Nicholson trad binnen, door den hond op den voet gevolgd.

Zijn voorhoofd was gefronst, en zijn groen-zwarte oogen hadden een boosaardige uitdrukking.

— Je doet alsof je een echte bediende was, Blackpool, — ik geloof bij den hemel dat je mij laat wachten!

— Vergeef mij meester, stamelde Charles, terwijl hij zooveel mogelijk de stem van den bediende trachtte na te bootsen, ik was boven bezig met ... met onzen makker te helpen aan het pakken van zijn valies.

— Dus ook als een echte bediende, hernam Nicholson spottend. Het is voor het eerst, Blackpool, dat ik hoor, dat je zoo dienstvaardig bent! Waar is Khalipur op het oogenblik?

— In zijn werkkamer, meester — hij

wacht u. Zal ik u even aandienen?

Nicholson die reeds naar de trap onderweg was, stond even stil, om den ander een verbaasden blik van onder zijn borstelige wenkbrauwen toe te werpen.

— Is het je in je hersens geslagen? vroeg hij. Ik geloof bij mijn arme ziel, dat de kerel mij voor den gek houdt! Heb je je zoo goed ingewerkt in je rol van bediende, dat je mijn bezoek wilt aankondigen? Laat dat maar, ik zal hem zelf wel opzoeken.

En met deze woorden begon Nicholson de trap te beklimmen, terwijl de hond met groote sprongen voor hem uitstormde.

En nu pas zag Charles dat de Koning van de Misdaad in de rechterhand een hoed droeg, dien hij aanstonds herkende — het was de hoed dien Raffles had opgehad, toen hij dienzelfden nacht voor het eerst dit vervloekte huis betrad.

Plotseling maakte zich een groote angst van den jongeman meester.

Een onbestemd gevoel van naderend gevaar deed hem besluiten den meester op den voet te volgen.

HOOFDSTUK VII

HET GEVECHT MET PROFESSOR NICHOLSON

Nicholson was intusschen snel de trap opgegaan en had de deur van een kleine kamer naast het werkvertrek van Khalipur, zooals zijn werkelijke naam was, geopend en daar den hond binnengelaten, waarna hij de deur op slot had gedraaid en de sleutel in zijn zak had laten glijden.

Daarop trad hij het vertrek binnen, waar de Indiër hem reeds zat te wachten.

Raffles had met opzet de gordijnen niet geheel en al opgetrokken en zat met zijn rug naar het licht.

Hij stond dadelijk op, toen hij zijn bezoeker zag binnenkomen, en bood hem eerbiedig een stoel aan, waarna hij weder op

zijn vorige plaats terugkeerde.

Een oogenblik keek Nicholson zijn gewaanden medeplichtige zwijgend aan.

Toen zeide hij op doffen toon:

— Wij moeten het maar bekennen, Khalipur — het is ook ditmaal weder mislukt, en wij hebben vruchteloos een burgermans kapitaal uitgegeven, teneinde dien vervloekten Raffles onschadelijk te kunnen maken.

— Ongetwijfeld, meester, maar gij moet de hoop niet opgeven, zeide Raffles vriendelijk.

— Dat ben ik ook niet van plan, bromde Nicholson.

—Zou ik mogen weten, wat gij voornemens zijt ? vroeg Raffles, en zijn belangstelling had op dat oogenblik niets gemaakts.

— Natuurlijk — ik ben juist teruggekomen, om je voor je vertrekeven in te lichten.

Raffles keek zijn doodsvijand aandachtig aan.

Hij had hem met opzet kalm zijn gang laten gaan, in de verwachting, dat hij van professor Nicholson wel een en ander zou vernemen, dat hem later van nut zou kunnen zijn.

De eerstvolgende oogenblikken zouden hem echter anders leeren !

— Weet je wat ik hier heb ? vroeg hij, terwijl hij Khalipur met zijn groene oogen spottend aankeek.

— Jawel, Meester — als mijn oogen mij niet bedriegen is het een hoed, antwoordde Raffles kalm.

— Het verheugt mij, dat je dat zoo spoedig ziet ! bromde Nicholson ongeduldig. Maar weet je ook van wien die is ?

Langzaam nam Raffles het voorwerp uit de hand van zijn doodsvijand.

Hij keerd e hem om, bekeek de groenzijden voering... zag daarin de met zilver geborduurde letters E. L.... en zei toen op enigszins gerekten toon :

— Ik heb er niet het flauwste idee van wien deze hoed kan toebehooren !

— Het spijt mij, Khalipur, maar dan kan ik je geen compliment maken over je schrandereid. Deze hoed behoort aan de man dien wij hedennacht hadden willen dooden — aan John Raffles !

De Groote Onbekende had zijn stoel een weinig teruggeschoven, en ondanks zichzelf gevoelde hij zich ongerust.

Toen vroeg hij langzaam ?

— En wat zou dat eigenlijk ?

— Kunt ge dat niet begrijpen ? vroeg Nicholson spottend. Het is anders nog al duidelijk ! Ik zal mijn trouwen Sultan aan dezen hoed laten ruiken, — of om juist te zijn, dat heb ik reeds gedaan en ik wil wel wat onder verdedden, dat het schrandere dier vroeg of laat mijn doodsvijand wel zal weten te ontdekken ! Natuurlijk behoud ik dezen hoed steeds bij mij die vele maanden lang zijn lucht zal behouden, en mij dus van dienst zal kunnen zijn !

— En — waar is die hond op het oogenblik ? vroeg Raffles met een onwillekeurige beweging naar zijn zak.

— In het kleine cabinet hiernaast ! Ziet gij daar de tusschendeur ? Daarachter bevindt zich Sultan — wacht, ik zal den hond eens laten zien !

Nicholson stond op en was met een paar stappen bij de deur.

Een uitroep van Raffles deed hem even ophouden, met de hand reeds op de kruk.

— Wat is er ? vroeg de Koning van de Misdaad verbaasd.

— Luister eens even, Meester — als het een groote hond is, dan ben ik er eigenlijk niet op gesteld, kennis met hem te maken ! Om u de waarheid te zeggen, ben ik een weinig bang uitgevallen tegenover zulke groote honden.

Nicholson barstte in lachen uit.

— Gij zijt een held, dat moet ik zeggen ! zeide hij.

Hij liet nogmaals zijn spottend lachje hooren en opende op hetzelfde oogenblik de deur met de woorden.

— Wij zullen die bangheid er wel uit krijgen ! Kom Sultan !

De reusachtige hond kwam kwispelstaartend het vertrek binnespringen.

Een oogenblik bleef hij voor Nicholson stil staan, legde zijn geweldige voorpoorten op zijn schouders en snuffelde daarna aan den hoed, die Nicholson in de hand hield.

— Brave hond ! Goede hond ! riep Nicholson, terwijl hij den dog over den kop streek. Je zult met behulp van dezen hoed dien schurk van een Raffles wel spoedig uitvinden, nietwaar ?

Maar de hond scheen niet naar zijn meester te luisteren. Hij wendde zich van hem af, en liep met den kop naar den grond gebogen door het vertrek.

Eensklaps bleef hij vlak voor Raffles stilstaan, keek met zijn phosphoresceerende oogen aan, en begon toen eensklaps nijdig te grommen :

Nicholson keek vol verbazing toe.

— Wat moet dat beteekenen, bromde hij. Waarom is de hond zoo vertoornd op je ?

Het volgende oogenblik zou hem het antwoord op die vraag geven.

Want de hond week een weinig terug, en wierp zich toen met wijdgeopende bek op Raffles.

Maar deze had het monster geen oogenblik uit het oog verloren.

Hij trok zijn revolver... vuurde... en met een gebrul als van een gewonden tijger

stortte de hond achterover, trok nog even met de pooten en bleef toen roerloos liggen.

Nicholson was zoo bleek geworden, alsof hij een geest had gezien.

Raffles echter had zijn tegenwoordigheid van geest geen oogenblik verloren. Met de revolver in de vuist, bleef hij midden in het vertrek staan en zeide toen, terwijl zijn stem geheel en al veranderde :

— Het doet mij leed, professor, dat ik dit fraaie maar hoogst gevaarlijke dier heb moeten neerschieten, maar het ging niet anders — het zelfbehoud is ieder mensch aangeboren, zooals gij ook wel zult weten.

Nicholson had met een uitdrukking van dierlijke woestheid en wraakzucht in de oogen naar deze woorden geluisterd.

Nu kwam het heesch over zijn lippen :

— Hij is het dus ! Vervloekt — ik had het moeten weten ! Maar de duivel zelf heeft u die gelijkenis met Khalipur moeten geven !

— Ik zie tot mijn genoegen, dat ge mij de eer aandoet mij te herkennen, zeide Raffles op spottenden toon. Neen, zoo ging hij voort, houdt uw handen uit uw zakken, want gij moet wel begrijpen, dat ik mij bevindt in den toestand van een man die op lijfsbehoud bedacht moet zijn ! Ik zou geen seconde aarzelen om u een kogel door het hoofd te jagen bij de eerste de beste verdachte beweging. Wij weten nu wel, ongeveer wat wij aan elkander hebben, professor.

— Gelooft gij dat ? vroeg Nicholson, die nu vaalbleek was geworden.

— Ik ben er zeker van, professor ! Maar gelukkig ben ik op het oogenblik in de meerderheid, en ik zou u willen verzoeken, te dezer plaatse een kleine zaak met mij te regelen — met ons leven als inzet. Wij hebben reeds een-, ik geloof zelfs tweemaal met elkander geduëlleerd, en steeds kwam er tot mijn spijt te ongelegener tijd iets tusschen beide. Driemaal is echter scheepsrecht en er zullen hier in huis wel wapens in overvloed zijn, daaraan twijfel ik niet.

Nicholson wierp Raffles een boosaardigen blik toe.

Hij zag er op dit oogenblik uit als een geslagen hond.

Raffles had zijn tegenstander geen oogenblik uit het oog verloren.

Nog steeds hield hij de nog rookende revolver op de borst van den Koning der Misdaad.

Toen werd de deur geopend, en trad Charles het vertrek binnen.

Zijn oog viel op den dooden hond en in een oogwenk had hij den toestand overzien.

Het doet mij genoegen, dat je binnenkomt, al had ik je niet geroepen, Charles, zeide Raffles, terwijl hij den jonge man vriendelijk toeknikte. Het had weinig gescheeld of door een noodlottig toeval zou professor Nicholson mij toch nog de baas zijn geweest !

— Ik vreesde zoiets, mompelde Charles verbleekend, en ik ben blij, dat ik in de buurt ben gebleven. Op het vernemen van het schot ben ik dadelijk toegesneld, maar toen ik je stem hoorde, begreep ik dat alles in orde was.

— Dat is het inderdaad mijn jongen ! hernam Raffles. Wij hebben niets anders meer te doen dan dezen heer hier even naar de hel te brengen. Een kwestie van vijf minuten. Ik geloof dat ik nog nooit met zooveel vermaak en ijver mij van een taak heb gekweten.

Charles keek Raffles vragend aan.

— Wil je werkelijk nogmaals met dien schurk den degen kruisen, vroeg hij hoofdschuddend.

— Dat wil ik inderdaad, Charles. Je hebt het goed geraden.

— Maar waarom schiet je den ellending niet eenvoudig een kogel door het hoofd, riep Charles op verontwaardigde toon.

— Omdat het tegen mijn beginselen strijdt, antwoordde Raffles kalm, en je weet dat ik die steeds getrouw blijf. Deze man is weinig beter dan een dier, maar zelfs een beest zou ik nooit dooden, tenzij ik er uit zelfbehoud toe gedwongen word. En zeker niet in koelen bloede. Hij krijgt nog een kans van mij, en als hij zich die niet ten nutte maakt, zooveel te erger voor hem !

Charles was nog niet overtuigd, maar hij begreep wel dat het nutteloos zou zijn, Raffles tot andere gedachten te brengen.

Wat Nicholson betreft, die stond nog steeds met loerende blikken onbeweeglijk midden in het vertrek, van den een naar den ander starend.

Die onbeweeglijkheid was echter slechts schijn, want eensklaps trok hij de rechterhand uit zijn broekzak.

Maar gelukkig had Charles het gebaar gezien.

Voor Nicholson zijn revolver, die hij had gegrepen, kon afvuren, was de jongeman met een paar sprongen bij hem en sloeg hem het wapen uit de hand, dat kletterend op den grond viel.

Met een vlug gebaar schopte hij daarna het wapen in een hoek van het vertrek.

Op het gelaat van Raffles had zich geen spier bewogen.

— Heb ik het je niet gezegd ? riep Charles uit. De kerel is gevaarlijker dan vergif. Zoo iemand biedt men geen eerlijk tweegevecht aan, maar men maakt hem af, als een dollen hond.

— Kom, kom, Charles, je overdrijft ! Zoek zijn zakken nog maar eens na, want professor Nicholson zal wel zoo goed zijn, zijn handen eens op te steken.

Deze laatste woorden werden uitgesproken op een toon, die niet viel mis te verstaan.

De handen van den schurk gingen langzaam de hoogte in en Charles doorzocht zorgvuldig en vlug zijn zakken.

Hij vond in den linker broekzak nog een tweede revolver en een sterk knipmes.

Uit zijn binnenzak haalde hij een dikke portefeuille, welke hij aan Raffles kwam brengen.

Deze wierp er een blik in en zag dat zij gevuld was met bankpapier, tot een zeer aanzienlijk bedrag.

Hij liet de portefeuille in zijn eigen zak glijden en zeide op vriendelijke toon :

— Gij duidt het mij immers niet ten kwade, waarde professor, dat ik dit bedrag onder mijn berusting neem ? Ik weet het niet welk voorgevoel mij zegt, dat gij er toch geen nut meer van zult hebben ! En nu genoeg gepraat — na den arbeid komt het vermaak ! Wees zoo goed, Charles en zie eens rond of je hier in huis niet twee degens kunt vinden, die in grootte ongeveer met elkaar overeenkomen.

— Je blijft dus bij je plan ? vroeg de jonge man.

— Natuurlijk, antwoordde Raffles enigszins ongeduldig. Maak wat voort

Nicholson liet een dof gebrom hooren als van een in het nauw gedreven dier.

Hij zag echter wel in, dat tegenstand nutteloos zou zijn.

Daartoe was het voldoende een blik in de groote, grijze oogen te werpen, die op dit oogenblik glansden als gepolijst staal, waarvan zij ook de hardheid schenen te hebben.

In die oogen las hij, dat hij op geen mededoogen behoefde te rekenen en dat hij op dit oogenblik zijn leven letterlijk in zijn eigen hand had.

Charles was intusschen het vertrek uitgegaan.

Het duurde bijna tien minuten voor hij terugkeerde met een paar duelleerdegens onder den arm en gedurende al dien tijd hadden de doodsvijanden tegenover elkander gestaan, zonder dat er een woord tuschen hen gewisseld werd.

Zonder zijn revolver van het lichaam van Nicholson af te wenden zeide Raffles :

— Neem nu zelf je revolver ter hand, Charles, en houd hem steeds goed in het oog, tot op het oogenblik, dat wij voor het eerst uitvallen. Ik verbied je echter ten stelligste van het wapen gebruik te maken, tenzij het duidelijk is, dat de hooggeleerde heer mij verraderlijk tracht af te maken.

Charles nam zijn revolver vast.

Raffles stak zijn wapen in zijn zak, trok kalm zijn jas uit en vervolgens zijn vest, en deed ten slotte zijn boord af, zonder zich ook maar eenigszins te overhaasten, en terwijl hij zachtjes een bekend opera-wijsje voor zich floot.

Toen zeide hij, zich tot zijn doodsvijand wendend :

— Ik zou u aanraden, waarde heer, mijn voorbeeld te volgen, want er is voor u toch geen ontkomen aan. Ik weet dat gij een zeer goed schermer zijt, gij zijt volstrekt niet gewond, mank of bijziende, en gij kunt dus geen enkele reden laten gelden om u niet in een eerlijken strijd met mij te begeben.

Langzaam als tegen zijn zin, trok Nicholson zijn jas uit.

Maar eensklaps scheen hij zich weder te bezinnen en trok het kleedingstuk weder aan.

— Zijt gij voornemens in uw jas te duelleeren ? vroeg Raffles verbaasd.

— Zij zal mij niet hinderen, bromde Nicholson. Ik heb dat werk meer bij de hand gehad.

— Zooals gij wilt ! zeide Raffles schouderophalend. Het is anders zonde van de mooie jas...

De beide mannen waren nu op Charles toegetreden, die de twee duelleerdegens even onder het gevest met de linkerhand kruiselingen over elkander hield.

— Aan u de eer van de keuze, professor ! zeide Raffles met een hoffelijke buiging.

Nicholson koos een degen en nadat ook John Raffles zich gewapend had, plaatsten de twee mannen zich tegenover elkander.

— Dit is de derde maal, professor, en ik hoop van ganscher harte, dat uw patroon en beschermheer de duivel mij de moeite zal besparen voor de vierde maal het staal met u te kruisen.

— Een oogenblik ! riep Nicholson uit. Er weet nog niet wie van ons beiden hier zal blijven. Maar wilt gij mij niet zeggen, wat er met den Indiër gebeurd is ? Hebt ge hem gedood ?

— Neen, professor, daar was geen aanleiding voor, zeide Raffles kalm. Gij moogt gerust weten : Khalipur ligt bewusteloos in een der vertrekken, waarvan de deur op slot is gedaan. Er is geen sprake van, dat hij in de eerste uren zijn bewustzijn herkrijgt.

— En — de bediende ?

— Blackpool, meent gij ? vroeg Raffles spottend. Gij kunt hem gerust bij den naam noemen. Welnu, met Blackpool gaat het uitstekend — hij is machteloos gemaakt, maar bij zijn positieven, en ligt gebonden in een ander vertrek. Hebt gij nog meer te vragen ?

Nicholson kneep de lippen op elkander en schudde ontkennend het hoofd.

— Welnu dan — en garde !

Tegelijkertijd vielen de mannen uit en schoven de klingens der degens met een geluid als van zijde, die gescheurd wordt tegen elkander.

Het bleek al spoedig, dat Nicholson een buitengewoon goed schermer was en dat zijn bekwaamheid thans nog werd geprikkeld door de wetenschap, dat hij om zijn leven vocht.

Want Charles had zich op streng bevel van Raffles uit het vertrek moeten verwijderen en moest nu op de gang wachten,

totdat hij zou worden binnengeropen — wel te verstaan ingeval Raffles overwinnaar zou zijn.

In tegenovergestelde geval had hij zijn eerwoord moeten geven, Nicholson ongehinderd te laten gaan.

Ten einde den jongen man niet in de verzoeking te brengen het vertrek weder binnen te treden en er een einde aan te maken, had Raffles de gangdeur op slot gedaan.

Maar de tusschendeur vergat hij ...

Nicholson had al zijn koelbloedigheid te hulp geroepen, teneinde zich te verdedigen tegen de felle uitvallen van zijn doodsvijand.

Nog waren er geen vijf minuten verlopen of hij had zich twee keeren ternauwernood en op het laatste oogenblik kunnen dekken en een rechtstreekschen stoot op zijn borst kunnen afweren.

Als een doodelijk gevaar zag hij de vlijmscherpe punt van den degen van zijn tegenstander met bliksemsnelheid nu hier dan daar voor zijn borst bewegen, steeds bereid om hem den stoot toe te brengen, die een einde zou maken aan zijn schuldig leven.

Hij verweerde zich wanhopig, steeds trachtend door snelle en onverhoedsche uitvallen de waakzaamheid van zijn tegenstander te verschalken, en hem het doodelijk staal in de borst te dringen.

Onophoudelijk kletterden de klingens tegen elkander en flitste het staal in de eerste stralen van de zon, die thans het vertrek binnendrong.

De beide mannen bleven niet op dezelfde plaats, maar schuifelden, steeds uitvallend en zich dekkend door het geheele vertrek heen, terwijl hun ademhaling steeds luider werd, en hun slapen begonnen te kloppen.

Maar Nicholson was de eerste die tekenen van vermoeidheid begon te geven.

Het was alsof er en roode sluier voor zijn oogen begon te komen, en een ontzettende angst maakte zich van hem meester, die zijn gelaat met koud zweet overdekte, nu hij begon te gevoelen, dat zijn spierkracht begon te verzwakken en zijn arm niet meer zoo vlug aan zijn bevelen gehoorzaamde.

Hij zocht een uitweg als een stuk wild,

dat door de honden is opgedreven en ieder oogenblik gegrepen kan worden.

Al schermend had hij zich tot dicht bij de tusschendeur weten te begeven.

Hij gevoelde dat de volgende minuten over zijn leven moesten beslissen.

In de oogen van zijn tegenstander scheen hij zijn naderend einde zoo duidelijk te lezen, als in een opengeslagen boek.

En eensklaps deed hij met de linkerhand een greep achter zich vatte de knop van de deur, deed nog een wanhopigen uitval, en duwde tegelijkertijd de deur achter zich open...

Een gillend, hoonend gelach — en met ongelooflijke, aapachtige snelheid was Nicholson verdwenen.

En voor Raffles van verbazing bekomen was, hoorde bij den sleutel in het slot daarbinnen omdraaien.

Zoo snel was dit in zijn werk gegaan, dat Raffles nogmaals was uitgevallen en de punt van den degen, die het hart van zijn doodsvijand had moeten treffen, zich in het paneel van de dichte deur boorde, en daar als glas afknapte.

Raffles stampvoette woedend, en rukte aan de deurknop, terwijl hij tegenlijkertijd in de richting van de gang schreeuwde :

— Charles. Geef acht ! De schurk tracht te ontkomen !

Daarop snelde hij op zijn beurt naar de gangdeur en draaide den sleutel in het slot om.

Charles, nog steeds met de revolver in de vuist, keek hem met verschrikte oogen aan.

— Wat is er aan de hand ? vroeg hij.

— Die vervloekte Nicholson heeft het hazenpad gekozen, juist toen ik dacht hem voor goed naar de andere wereld te

zenden.

— Hemel, hoe is dat mogelijk !

— Hij wist door de tusschendeur te ontkomen ! Houdt de gangdeur van die kamer in het oog, dan kan ik de tusschendeur openmaken, of desnoods het paneel intrappen.

Terwijl Charles bij de gangdeur van het zijvertrek postvatte, snelde Raffles de kamer weder binen, hij gunde zich den tijd niet, het slot met een looper te openen, maar nam een aanloop en trapte het paneel dicht bij het slot stuk.

Hij rukte het dunne hout uit de sponning, stak zijn hand door de opening, draaide een sleutel in het slot om, en opende de deur.

Hij trad het vertrek binnen.

Het was geheel verlaten !

Maar tegenover de deur welke hij zooeven vernield had, bevond zich nog een tweede !

Raffles begreep, dat hij nu de achterevoering wel kon opgeven, want nu stond hem de inrichting van het huis weder voor den geest, die tweede deur gaf toegang tot een reeks van vertrekken, waarvan het laatste op een zijgang uitkwam.

En daar zou Charles onmogelijk den vluchteling kunnen zien !

Het was waarschijnlijk dat Nicholson op dit oogenblik het huis reeds verlaten had.

Raffles snelde naar het raam — zijn vermoeden was juist.

Op een honderd meter afstand zag hij professor Nicholson voortsnellen, het hoofd gedekt met een slappen hoed, dien hij waarschijnlijk ergens in een der kaders had gevonden.

En een paar honderd meter verder stond een agent van politie...

En bijna nader toezien bleek het, dat er vlak voor het hek ook een stond !

HOOFDSTUK VIII

NICHOLSON DELFT NOCHMAALS HET ONDERSPIT

Het was inderdaad gegaan zooals Raffles het zich had voorgesteld.

De Meester van de Misdad was, na de deur van het zijvertrek te hebben geopend en den sleutel in het slot te hebben omgedraaid, een aantal vertrekken door gesneld en had daarna de zijgang bestreden, waar hij een hoed van den kapstok had genomen.

Hij bekommerde zich voorloopig in het geheel niet om den Indiër en den gewaanden bediende, daar hij een geheel ander plan bedacht had.

Zijn eerste en eenige doel was — wraak te nemen op zijn doodsvijand, als het kon zonder daarbij zelf gevaar te loopen, maar als het niet anders ging, desnoods met offering van zijn eigen vrijheid.

Hij was er echter zeker van, dat hij, als hij het wat handig aanlegde, zijn vijand in de val kon laten loopen, zonder zichzelf in gevaar te begeven.

In ieder geval bevond de Indiër zich nog in zijn woning, bewusteloos gemaakt nog wel, zijn brandkast was opengebroken evenals zijn schrijftafel, en als de politie twee vreemde mannen in het huis aantrof, zou zij toch wel aanstonds haar gevolgtrekkingen maken !

Niemand zou willen gelooven, dat de bewusteloosheid van den Indiër zijn eigen schuld was, doch eerder dat hij het slachtoffer was geworden van een laaghartigen overval.

De afwezigheid van de bedienden zal gemakkelijk te verklaren zijn, door te zeggen, dat zij uit vrees de vlucht hadden genomen !

Nicholson stormde dus het huis uit en klampte den eersten den besten politieagent aan.

— Goeie vrind, zeide hij, nog hijgend van het snelle loopen, gij kunt met geringe moeite goede promotie maken !

Het gelaat van den man, dat eerst ver-

wonderd hed gestaan, klaarde dadelijk op.

— Kan ik ergens een inbreker arresteeren, mijnheer ? vroeg hij gretig.

— Zelfs twee, antwoordde Nicholson haastig. Ik vrees echter dat je alleen het werk niet zal af kunnen, want het zijn twee gevaarlijke schurken, die zich daar in het huis van den Indiër Kazilbash bevinden.

— Wat zegt gij daar, mijnheer ? riep de agent uit. Maar dat zou inderdaad een prachtige gelegenheid zijn om vooruit te komen ! Ik vlieg er dadelijk heen.

— Ik zou u aanraden wat kalmer te zijn, goede vriend, want als gij zoudt willen trachten geheel allen John Raffles en zijn medeplichtige te arresteeren, dan zoudt ge net zoo goed een poging kunnen willen doen, de maan van den hemel te plukken. Doe wat in uw macht is en bepaal u er toe, voor de straatdeur op wacht te gaan staan.

Bij het hooren van den naam van den Grooten Onbekende was de politieagent van schrik bijna omver getuimeld.

Hij keek Nicholson met een ongeloovigen blik aan en zeide toen op gedempten toon :

— Ik kan bijna niet aannemen dat gij het bij het rechte eind hebt, mijnheer, neem het mij niet kwalijk.

— Zij zijn daarbinnen zeg ik u, hernam Nicholson eenigszins ongeduldig. Als gij nog lang praat zullen zij verdwenen zijn — en dan zou het uw schuld wezen. Ga dus voor de straatdeur staan en zoodra de twee mannen willen wegsnellen maakt gij alarm. In dien tijd zal ik versterking gaan halen ! Ik zie daarginds in de verte nog een paar agenten.

— Ik kan ook nog wel voor eenige mannen zorgen, mijnheer, hernam de agent ijverig, terwijl hij een fluitje naar den mond bracht.

Het volgende oogenblik klonk een schrill signaal door de breede straat, waar het nog zeer stil was.

Terwijl de agent zijn post ging innemen

snelde Nicholson verder, tot hij de twee agenten bereikten aan wie hij vlug de zaak uiteenzette.

Of liever — hij trachtte dat te doen, want zijn noodlot wilde, dat de beide ordebewaarders niet tot de snuggersten behoorden en dat het vrij veel tijd kostte, alvorens zij tot het besef kwamen wat Nicholson eigenlijk wilde.

Maar toen zij het begrepen, waren zij ook een en al goeden wil en ondernemingslust.

Ook zij lieten hun alarmfluitje weerklinken.

Binnen enkele minuten hadden zich nog vier politieagenten bij hen gevoegd.

Nicholson overzag de kleine strijdmacht, waarover hij thans beschikte, en een glimlach van zegepraal gleed over zijn gelaat.

Hij had nu een waarlijk duivelsche uitdrukking.

Raffles en zijn helper zaten daarginds als ratten in de val, daar er geen andere uitweg was dan het tuinhek, en als deze zeven agenten niet al te dom waren, dan zal er ditmaal voorgoed een einde zijn gemaakt aan de loopbaan van zijn geheimzinnigen vijand.

Wel zou hem het genot ontgaan, Raffles met eigen hand te kunnen uit den weg ruimen, maar voor hem was wellicht een, zeer langdurige gevangenisstraf nog erger dan de dood!

Snel trof hij zijn maatregelen.

— Het huis behoeft niet omsingeld te worden, mannen, want er zijn maar twee uitgangen een die den zijuitgang verlaat, moet toch steeds gebruik maken van het smalle tuinpad.

— De twee kerels kunnen ons dus niet ontsnappen mijnheer? vroeg een der agenten.

— Als zij het doen, zal het uw eigen schuld zijn, antwoordde Nicholson.

— Maar als het werkelijk Raffles en zijn metgezel zijn, mijnheer, dan zouden wij misschien verstandiger gedaan hebben met nog een paar dozijn mannen te requireren! Gij moet weten, dat ik reeds eens heb deelgenomen aan een jacht op dien sluwen sinjeur. Wij waren toen met honderdvijftig man — en nog is op een wonderbaarlijke wijze, hij ons door de vingers gegleden!

Nicholson beet zich op de lippen.

— Dat heb ik wel eens gehoord, zeide

hij. Misschien waren de omstandigheden toen anders. Ik kan met den besten wil van de wereld niet inzien, hoe hij thans zou kunnen ontsnappen.

— Het huis is heel groot, mijnheer! riep een der agenten.

Hij kan zich overal verbergen! riep een tweede.

— Hij kan naar buiten glippen voor wij erop bedacht zijn! was het oordeel van een derde.

Nicholson fronste de wenkbrauwen.

— Als er geen onhandigheden worden begaan, is dat niet noodig, zeide hij.

Onder het spreken waren de agenten en Nicholson doorgelopen.

Nu merkte de Koning van de Misdaad een huurauto op, die aan den rand van het trottoir stilstond.

Achter het stuurwiel zat een reusachtige chauffeur, die scheen te sluimeren.

Nicholson trad op den man toe en schudde hem ruw bij den arm.

— Allo wordt eens wakker, chauffeur, zeide hij. Wij hebben je nodig.

— Dat zal niet gaan, mijnheer — ik wacht hier op een vrachtje! antwoordde de chauffeur.

— Dan laat je dat vrachtje maar waaien — de politie legt nu beslag op je! Je behoeft niet te vreezen, dat je er nadeel bij zult hebben, want wij zullen je goed betalen!

De chauffeur kwam met een ruk overeind — zijn aandacht scheen gaande gemaakt te zijn.

— Wat moet de politie van mij hebben? vroeg hij achterdochtig.

— Niets anders dan dat je wacht voor het huis van den Indiër Kazilbash, dat je wel zult kennen. Dan zal het niet lang duren, of er zullen een paar gevangenen naar Scotland Yard moeten vervoerd worden.

De chauffeur keek Nicholson een oogenblik strak aan en zeide toen:

— Als het voor zooiets is — dan ben ik tot uw dienst mijnheer! Wat hebben die twee mannen gedaan?

— Je bent nog al nieuwsgierig uitgevallen, vriendlief, maar als je het weten wilt — het zijn twee zeer gevaarlijke inbrekers! antwoordde Nicholson.

De chauffeur tikte aan zijn pet en hernam:

— Dan is het in orde mijnheer — ik ben tot uw dienst.

Onder deze bedrijven was er bijna een

kwartier verstreken, maar het wachten had in ieder geval het voordeel gehad, dat er zich nog drie agenten bij het troepje hadden gevoegd, zoodat zij nu met hun tiemen waren — een ontzagwekkende strijdmacht voorwaar!

Toen zij allen voor het huis stonden, wendde Nicholson zich tot een der agenten en vroeg:

— Gij zijt toch hoop ik van vuurwapens voorzien?

— Natuurlijk, mijnheer, antwoordden de agenten tegelijkertijd.

— Vooruit dan, en span je tot het uiterste in, want als ik het wel heb, staat er nog altijd een belooning van een paar duizend pond sterling op het hoofd van den Grooten Onbekende, een niet te versmaden buitenkansje voor u!

Hij wendde zich nu tot den politieagent die voor de deur had gestaan en vroeg:

— Is hier in dien tijd niemand gepasseerd?

— Niemand, mijnheer!

— Weet gij het zeker?

— Er had geen muis kunnen passeeren, zonder dat ik het gezien had!

— Laat dan nog een uwer dezen man gezelschap houden bij de voordeur, ging Nicholson op bevelende toon voort, niet buitenshuis evenwel maar binnen in de groote hal. Twee anderen vatten post bij de zijdeur, en de zes anderen en ik zullen het huis onderzoeken. Wij zullen nog versterking krijgen van den ongelukkige bediende, nadat wij hem bevrijd zullen hebben.

De bevelen werden aanstonds opgevolgd, en allen traden het vertrek binnen.

De wachtposten werden uitgezet, de zes politieagenten trokken hun revolver en aanstonds werd de onderzoekingstocht begonnen.

Met de grootste behoedzaamheid werden alle vertrekken onderzocht, waarbij het Nicholson ter eere moet worden nagegeven, dat hij steeds de eerste was, die het vertrek binnentrad, hetwelk onderzocht moest worden.

Soms was het niet al te gemakkelijk, daar vier of vijf vertrekken naast elkander waren gelegen, die allen met elkander in gemeenschap stonden, maar die ook allen met een afzonderlijke deur op de gang uitkwamen. Want dan was het noodzakelijk dat twee man op deze gang postvatten, daar anders de gezochten, als de

achtervolgers zich in het eene vertrek bevonden, op de gang zouden kunnen ontsnappen uit het andere.

In een der vertrekken vond men den bediende en men haastte zich den man van de touwen die hem bonden, en van den doek voor zijn mond te bevrijden.

Zoo was het gezelschap al weder met een nuttige werkkraft vermeerderd, des te nuttiger, daar hij met een woedende wraakzucht jegens Raffles bezielde was.

Hij werd dus eveneens van een revolver voorzien, en wees de anderen den weg.

Van de eerste had men de tweede verdieping bereikt, men had de derde verdieping doorzocht — en nog altijd was er niets ontdekt!

En toch was er geen enkele kast, geen vertrek of kabinet hoe klein ook, ondoorzocht gelaten!

Men was begonnen in den kelder, men had de keuken grondig onderzocht, en nu stond men reeds op de derde verdieping, zonder ook maar een spoor van Raffles te hebben gevonden!

Nicholson voelde, hoe een helsche woede zich van hem meester maakte.

Zijn doodsvijand moest zich in dit zelfde huis bevinden en toch had men niets gevonden!

O, als zijn hond er slechts geweest was, dan zou zeker de schuilplaats van Raffles reeds lang ontdekt zijn!

Want het was immers onmogelijk, dat hij zich elders zou kunnen bevinden dan binnenshuis!

Als hij het huis met zijn medeplichtige verlaten had, dan zouden de politiemannen daarbuiten het hebben moeten zien.

Raffles was wel een zeer ondernemend en een sluw man, maar hij was toch geen vlieg, die ongemerkt door een reet van een raam had kunnen vliegen!

Neen, en nogmaals neen, hij moest hier nog in huis zijn, en waarschijnlijk zou men hem wel ergens op den zolder ontdekken — of misschien wel op het dak!

Een plotselinge vrees beving den ellendeling.

Wie weet was Raffles wellicht naar het dak geklommen en had hij kans gezien, over de andere daken den beganen grond weder te bereiken!

Met een doffen kreet van woede wendde hij zich tot de anderen.

— Naar boven mannen! Naar den zolder! beval hij. Daar moet hij zijn, tenminste als hij geen verdrag met den duivel

heeft gesloten !

Een der agenten liet een gesmoord lachje hooren.

Nicholson keek hem met een doorborenden blik aan en zeide toen op dreigenden toon :

— Vindt gij dat soms zoo aardig ?

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, verontschuldigde de man zich verbouwereerd, ik moest lachen omdat mijn chef, hoofd-inspecteur Baxter dat ook zoo dikwijls zegt !

— Dat kan me niets schelen ! zei de Koning der Misdaad kortaf. Houdt voortaan uw opmerkingen maar voor u ! Wij hebben nu ernstiger dingen te doen ! Vooruit ! Ik zal voorgaan.

En met die woorden begon hij zoo snel hij kon de trap naar de zolderverdieping te beklimmen, op den voet gevolgd door de agenten van politie en den gewaanden bediende die nog den meesten ijver aan den dag bleek te leggen.

Spoedig hadden alle n den zolder bereikt, die zich over een groot gedeelte van het huis uitstreckte en blijkbaar tot nachtverblijf strekte voor een deel der bedienden.

Er bvonden zich een aantal kleine vertrekjes, die een voor een met groote zorgvuldigheid werden onderzocht, terwijl een der agenten bij de trap de wacht hield, met de opdracht, alarm te maken, zoodra hij iets verdachts zou zien.

Maar ook in deze kleine kamers — niets, volstrekt niets !

Het was om er het verstand bij te verliezen !

Het was, of Rafles en zijn metgezel in rook waren opgegaan !

Men keek in en onder de bedden — men onderzocht de schoorsteen, men opende alle kasten en zelfs de kisten, welke men hier en daar vond staan.

Alles tevergeefs, de Groote Onbekende was en bleef onvindbaar !

Het gelaat van professor Nicholson was aschgrauw geworden en had een vreese-lijke uitdrukking gekregen.

Het was hem, als hoorde hij voortdurend een hoonend gelach uit den mond van zijn onzichtbaren vijand, die waarlijk een verbond met bovenaardsche machten scheen te hebben gesloten !

Hij kneep de vuisten op elkander tot de nagels hem in het vleesch drongen en zijn stem had een sissende klank toen hij op-

merkte :

— Houdt op met zoeken — hier is hij niet, dat is duidelijk !

— Op het dak misschien, mijnheer, liet de stem van de agent zich hooren, die zoeven gelachen had.

— En hoe zou hij daar gekomen zijn, denkt gij wel ? vroeg Nicholson op scherp toon.

— Door het dakvenster, mijnheer !

— Ziet gij er dan een ?

— Hier niet, maar in het vertrek van den bediende moet er een zijn !

Nicholson wendde langzaam het hoofd naar den gewaanden bediende om en vroeg toen :

— Is dat zoo ?

— Ja, ik geloof het wel ! hakkelde de man, terwijl hij bleek werd en de oogen ternauwernood durfde opslaan.

Nicholson beet zich op de lippen en mompelde eenige woorden die blijkbaar alleen voor den bediende bestemd waren.

Deze keek den chef schuw aan en week eenige stappen achteruit.

Nu keerde Nicholson zich tot den agent die de opmerking had gemaakt met de vraag :

— Hoe weet gij dat eigenlijk ?

— Omdat ik zoeven het vertrek doorzocht heb, mijnheer ! antwoordde de agent kalm.

— Dan hebt gij betere oogen dan deze man hier, die er eenigen tijd gewoond heeft en toch niets van de aanwezigheid van dat vensterraam schijnt te hebben gemerkt ! zeide Nicholson op snijdenden toon, terwijl hij den gewaanden bediende een vernietigende blik toewierp.

Daarop wendde hij zich weder tot de anderen en vervolgde :

— Naar het dak ! Het is onze eenige kans !

Allen snelden naar het zoldervertrek, voorafgegaan door Nicholson, wiens gelaat niets menschelijks meer had, zoo was hij door woede en wraakzucht bezeten.

In het vertrek bevond zich wel geen eigenlijk raam, maar dan toch een zolderluik, dat men langs een smalle ladder kon bereiken.

Het was zeer zwaar en stond op dit oogenblik half open, gesteund door een ijzeren, van gaten voorziene stang.

Nicholson was de eerste, die de ladder opvloog.

Hij werd op den voet gevolgd door den

bediende, en deze weder door den agent die het luik ontdekt had, en die voor de vervolgingsdrift van Nicholson aangestoken scheen te zijn.

Alle drie kropen ze door de opening, en bevonden zich even later op het dak.

Toen zouden de andere agenten volgen.

Maar door de een of andere onhandige beweging, stiet de agent het luik om, dat met een zwaren slag dichtviel.

Op het geluid wendde Nicholson zich om, alsof hij door een slang gestoken was.

— Kunt gij niet wat beter opletten? vroeg hij op snauwenden toon. Zijt gij een agent van politie?

— Neen, professor Nicholson, ik moet erkennen, dat ik dat niet ben! liet een stem zich hooren, die den Koning van de Misdaad met een ruk het hoofd deed omwenden, de oogen met bloed belooopen en een trek van onbeschrijflijken haat op zijn smal tanig gelaat.

— Die stem! mompelde hij op heeschen toon.

— Het is de stem van den man dien gij zoekt, professor, het is de stem van John Raffles! zeide de gewaande politieagent met een helderen lach. En deze heer is evenmin een bediende als ik een agent ben, maar mijn trouwe vriend en helper. Den echten bediende zoudt gij gevonden hebben als gij reeds op het dak waart geweest, want de stakker licht gebonden achter gindschen schoorsteen!

Met een gebrul als van een tijger wierp Nicholson verblind door haat en wraakzucht, zich op den Grooten Onbekende.

— Ga in mijn plaats op het luik staan, Charles riep Raffles haastig.

Het was juist bijtijds, want reeds had Nicholson hem omvat en met de uiterste krachtinspanning, vertienvoudigd door zijn haat, opgetild.

Zijn bedoeling was duidelijk...

Het luik bevond zich dicht bij den rand van het dak, hij wilde zijn doodsvijand in de diepte slingeren!

Aanstands had Raffles het gevaar besef, waarin hij verkeerde.

Hij bracht de smalle zijde van zijn gestrekte linkerhand met kracht tegen de strot van zijn aanvaller en duwde zijn hoofd uit alle macht achteruit, terwijl hij hem tegelijkertijd met de rechterhand neus en mond dicht kneep.

Nicholson moest toegeven aan dezen onweerstaanbaren druk, en zijn tegenstander een oogenblik los laten.

Dat werd zijn ongeluk.

Niet zoodra voelde Raffles het platte dak weder onder zijn voeten, of hij vatte Nicholson met onweerstaanbare kracht.

Een vreeselijke worsteling volgde.

Op het luik staande, dat telkens bewoog onder de krachtinspanning van den agent die boven op de ladder stond en begreep dat er iets niet in orde was, volgde Charles den strijd met bleek gelaat, van schrik vertrokken.

De beide worstelende mannen waren nu den rand van het dak genaderd.

Nog een laatste krachtinspanning en Raffles tilde zijn aartsvijand omhoog en slingerde hem over den rand van het dak.

Met een rauwen gil verdween Nicholson in de diepte.

Raffles keek hijgend over den rand, en slaakte een kreet van woede!

Nicholson's kleeren hadden in den val een balkonleuning gegrepen, en daar hing de schurk tusschen hemel en aarde, zwaar gewond maar levend!

— Kom mee Charles, beval Raffles. Iedere seconde talmen kan onze vrijheid kosten.

De twee mannen renden over het dak en juist toen het luik openging, bereikten zij den rand en lieten zich aan het daar gereed gemaakte touw vliegensvlug in den tuin afzakken, vanwaar zij, door over een schutting te klimmen, de auto bereikten waarmede Henderson door Nicholson zelf gehaald, hen voor de deur wachtte!

Toen de twee darbinnen op wacht staaude agenten zagen wat er geschiedde, verdween de auto reeds in een wolk van benzinedamp.

E I N D E.

Leest volgende week het spannende verhaal

**De bende van den gouden Sleutel
in de val.**

Druk. MEVA, p.v.b.a, Hove (Antwerpen) Tel. 12034.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885